

CEĻŠ, PATIESĪBA UN DZĪVĪBA

Pierakstījis A. Vunšs, 1902

“Es esmu pasaules Gaisma!
Kas Man seko, tas neklidīs tumsā,
bet tam būs Dzīvības Gaisma”
— Jāņa 8:12

“Kas nav ar Mani, tas ir pret Mani;
Kas ar Mani nesavāc, tas izkaisa”
— Lūkas 11:23

*

*Vienu gadu vecāks caur Dieva Žēlastību. Vienu soli tālāk uz Viņa takas.
Vienmēr tālāks tukšības spēlei, vienmēr tuvāks Augstajam Mērķim,
Arvien tukšāks kailā šķituma, arvien pilnāks patiesās esības,
Arvien mazāks pats savā sirdī, arvien lielāks caur Kristus sāpēm.
Arvien skumjāks par savu vainu, arvien priecīgāks Tavā cildināšanā,
Vienmēr nabagāks savos darbos, vienmēr bagātāks Tavā Spēkā,
Arvien slēgtāka mute sūdzībām, arvien atvērtāka ikbrīža lūgšanai,
Arvien stingrāks pret savām vainām, arvien maigāks pret citu klupieniem,
Arvien brīvāks no grēka valdzinājuma, arvien saistītāks Jēzus Krustā,
Arvien klusāks, savu krustu nesot, arvien skaļāks Viņa Slavu paužot,
Arvien svētlaimīgāks Viņa Mīlestībā.
Ak, kaut es tāds kļūtu un mūžam paliktu!*

* * *

Der Weg die Wahrheit und das Leben
Empfangen als inneres Wort vom Herrn,
durch den Weber Anton Wunsch in Braunau 1902

Tulkots no vācu valodas Rīgā, 2006. g.

Darba versija, 31.12.2006

Šo grāmatiņu varat lejuplādēt bez maksas interneta lapā <http://www.noslepums.lv>

E-pasts: pasts@noslepums.lv

SATURS

CEĻŠ, PATIESĪBA UN DZĪVĪBA	1
SATURS	3
Bez Kunga un mīlestības sirdī mēs esam apmaldījušies	4
Tik labie darbi ir patiesais Ceļš	4
Patiesā Dievkalpošana — žēlsirdības darbi	4
Īstā, vissvētākā ceremonija — patiesa tuvākmīlestība	4
Arī šodien būs māceklis, patieās baznīcas loceklis, tikai tas, kas aizliegs pats sevi	4
Kas mil Kungu un Valstību, tam jāatraisās no materiālās bagātības saistībām — no mamona milēšanas	4
Nav bagātība par sevi tas ļaunums, bet gan sirds mīlestība uz to	5
Pat tīrs tikums nav vēl biļete uz Debesu Valsību	5
Debesu būvēšana sirdī ir ceļš, saistīts ar ciešanām un pārvarēšanu	5
Pazemība, pazemība! — bez tās spīd tikai elle	5
Pazemību aizkavē pasaules izglītība, stāvoklis un sasniegumi	5
Ko darījis Kungs — mēs neesam labāki — būs darīt arī mums	5
Piedzimis cilvēkiem Mazulītis Brālis, pilns Bezgalīgas Mīlestības	5
Bērniņa vajāšana	5
Pats Kungs par Dieva Valstību ir pastāvīgi karojis — mēs neesam labāki — par velti to nedāvās nevienam	5
Kā jāsaprot Vārdā “šodien”	6
Viņā pasaulē bērniņi tiek izaudzināti tā, kā būtu vajadzējis uz Zemes	6
Par neko-darīšanu nevar dabūt neko un vismazāk jau Debesu Valstību	6
Ja Kungs Miesā ir nenoguris strādājis, tad — mēs neesam labāki — tas jādara arī mums	6
Gara kontroles panākšanai ir labi katru dienu pabūt vienatnē ar sevi	6
Dieva Gara kontroles iegūšana nozīmē jaunatdzimšanu garā	6
Ko darīja garā jaunatdzimušais Jēzus	6
Dievišķā Trīsvienība	6
Kunga Skolā Svētais Gars māca par patiesiem cilvēces skolotājiem	7
Skolotāji bes dzīvās Kunga Skolas — gara un dvēseles slepkavas	7
Krustā sišana	7
Jēzus Miesas bailes un pakļaušanās	7
Tāpat kā Jēzus, arī cilvēka miesu stiprina un dod tai spēku Tēva Dievišķais Gars	7
Krusta nāve ir tilts dvēselēm uz iekšējo sirds baznīcu	7
Ar Jēzus izsaucienu “Ir piepildīts!” beidzās ārējās baznīcas eksistences uzdevums un jēga	7
Iekšējās baznīcas iekšējais Vārds	7
Augsti studēta teoloģija ir bezspēcīga pret mācekļu gudrību	8
Tempļu celtniecības un ceremoniju sākums un tūlītējās sekas	8
Debesu valstības noslēpumi tiek atklāti tikai iekšējai garīgai sirds baznīcai	8
Vēlāko Kristus sekotāju atkrišana, apmierināšanās ar nesaprotamām līdzībām	8
Kur valda ceremonija, zūd patiesības gars	8
Ir vienalga, vai tu kristīti vai... ..	8
Augsti studējis pasaules prāts ir kā vēzis Garam	8
Ievērojiet iekšējo balsi	8
Gara un miesas pretrunas	8
Grēks pret Svēto Garu	9
Savas Debesis vai elli mēs paši veidojam, jau dzīvodami šeit	9
Kas Vārdu piepilda, tas nāvi nebaudīs... ..	9
Kas savām kaislībām kalpo.....	9

Nikodēms jautā par jaunatdzimšanu Garā	9
Pirmais solis, lai atdzimtu — atteikties no pasaules	9
Tas ir ilgāks process un reti notiek uz Zemes miesā	9
Jaunatdzimušā spējas	9
Nevar nopirkt Debesu Valstību, vajag pazemības kristību un pārvarēt sevī pasauli	10
Ceremoniālā atbilstības materiālā kristība un burtiskā ticība ir pašapmāns	10
Klintscieta ticība mirušam Bībeles burtam ir liels ļaunums.	10
Arī kristība ūdenī nav jāpieņem mirušā ticībā	10
Ūdens kristība ir tikai atbilstība, norāde, bet ne pati kristība	10
Bībeles pantu četrkārtīgā nozīme	10
Vārda ceturto, debesīgo nozīmi aptver tikai garā jaunatdzimusi dvēsele	10
Lūkasa raksts kā četrkārtējās nozīmes izskaidrojuma paraugs	10
Debesu Tēva un cilvēku mīlestības salīdzinājums	10
Cilvēku nepilnīgā mīlestība	10
Bībeles burtiskā zināšana nedod mūžīgo dzīvību	11
Garīgo nozīmi satver tikai garā pamodinātais	11
Tuvojoties pilnīgumam, dvēsele jūtas necienīga	11
666 11	
Caķeja pazemīgās mīlestības iedegšanās	11
Caķeja atgriešanās darbi	11
Izpildot Kristus Vārdu, cilvēks sajūt, ka Vārds ir no Dieva	11
Ieguvums no atteikšanas pasaulei ir neatsverams — garīga jaunatdzimšana	11
Ticības brīnumi nav prāta un materiālo spēju saniegums, bet garīgs likums	11
Mīlestību nevar iemācīties augstās skolās, tik pazemība un Žēlastība....	11
Mīlestība silta, gudrība ir auksta....	12
Pasaules semināros valda augstprātība	12
Kalpošana bez atlīdzības ir Kristus prasība.	12
Puspasaulīgs, pusgarīgs nevar būt neviens	12
Pseudopravieši nāk kā “vilki aitu kažokos”	12
Kunga mācekļi paši izpilda to, ko māca citiem.	12
No Gara gudrības — katram antikristam no kauna vai jāiznīkst	12
Patiesība kā centnersmaga krusa iznīdēs elkus — vēderu un visu bābeli	12
Klāt ir laiks, kad sāk piepildīties Jēzus Eļļas kalna pravietojumi	12
Jēzus pravietojuma atbilstību pazīst tikai Viņa mācekļi, bet te — izskaidrojums visiem	12
Kungu pavadīja citu Debess ķermeņu iedzīvotāji, tie nāk arī šodien šurp inkarnēties, lai kļūtu par Dieva bērniem.	12
Zvaigžņu bērni nāk šurpu kā ražas novācēji.	13
Nemūžam cita zvaigzne uz Zemes šīs nekritīs....	13
Saule — Kristus tīrā mācība, kura tikusi lietota, mainot iekšējo pret ārējo	13
Mēness — ārējās sekta, kas karo savā starpā.	13
Zemes ciltis — tīrie antikristi	13
Jau Kristus ir atnācis jaunajos mācekļos; viņu īpašības.	13
Izbeigsies dogmas un ceremonijas un izgaisīs dusmu dūmi	13
Ir daudz ārējo baznīcu, grūti izšķirt, kur kļūt svētlaimīgam	13
Mūsdienu Kristus mācekļi	14
Kā mācekļi atšķir algotā gana balsi	14
Kas grib būt māceklis, lai nestudē neko.	14
Par velti saņem gudrību, kas mīlestību un atsacīšanos trenē.	14
Maz ir mācekļu, kas atsakās no pasaules.	14
Kungs nevar līdzēt divu kungu kalpiem	14
Bībeles teorētiskie studētāji nav Kristus mācekļi	14
Sākumos Dievam tuvākais bija lielais gars Lucifers.	14
Jaunajās Debesīs Dievam tuvākais būs vismazākais	15

Trauslais,niecīgais cilvēks, nelepojies	15
Cilvēciskā trīsvienība	15
Cilvēka personīgo "es" veido dvēsele, tā jūt un domā un ir tendēta uz ļauno	15
Cilvēka gars — lai ir kungs pats savā mājā	15
Mācību vajag tikai dvēselei un miesai	15
Gars nevar būt bez dvēseles, sava orgāna	15
Gars un dvēsele kā vīrs un sieva	15
Miesas sišana krustā atbrīvo garu	15
Pasaule dzen ārā garu	15
Cilvēka garā ir pārstāvēts viss Universs	15
Debesis un elle nav vietas, bet gan gara stāvokļi	16
Materiālo var pētīt kā gara pasaules pamatu	16
Kad domājam par aizgājēju, tas garā ir jau ar mums	16
Dvēseles ir radītas no Lucifera gara ļaunās sfēras	16
Miesa pati par sevi ir nedzīva; tā kā mašīna darbojas ar uguni, ūdeni, tvaiku	16
Cilvēki, dzīvodami matērijā, lielākoties ir ignorējuši garīgo mācību, un nu garīgajā pasaulē dvēseles ir kailas	16
Kas jādara, lai garīgajā pasaulē dvēselei būtu "manta" — dzīves pamats	16
Pastarā diena — kad dvēsele ceļas augšām ar saviem mīlestības darbiem	16
Miesa nemūžam necelsies augšām, tik laicīgi domājiet par savu dvēseli	17
Ar netaisno mamonu radiet sev draugus	17
Miesas sapūšana ir tās grēku sekas — bez grēkiem tā varētu tieši pāriet garīgajā	17
Grēki materializē dvēseli, matērijai mirstot, dvēsele sajūt vislielākās sāpes	17
Miesīgas dzīves augļi — gara nonāvēšana	17
Pēc sava brīva lēmuma un mīlestības uz Dievu tas viss ir sevi jāpārvar, lai pamostos gars	17
Svētā Gara augļi	17
Iekšējā baznīcā atrodas gara augļi, ārējām formām — reliģiskajām denominācijām nav nekādas nozīmes	18
Mīlestība uz Dievu un savu tuvāko — šī baznīca ir jākopj it visur, kur cilvēks kāju sper	18
Kas Jēzu dala ar pasauli un nīst vēl savus brāļus — tik sevi un citus māna	18
Sirds ir jāizveido par Templi vienīgi Dievam, viss cits, lai ar sātīgi, ir jāizmet laukā	18
Vienādi milēt visus brāļus, lai darītu tie, ko darīdami	18
Panesiet cits citu, atmetiet karus	19
Izšķirošais ir darīt labu, pat, ja māca ko nepareizu; jo kļūdās galu galā visi	19
Netiesājiet, tik Kungs zinās, ko darīt	19
Orķestris — labas brālības simbols	19
Visi, kas saucaties kristieši, savienojieties mīlestībā uz Tēvu	19
Nelīdz dedzīgi bībeles sprediķi, ja apkaro citādi ticošos un sēj naidu	20
Visiem visu labprāt piedot un paciest ir vislabākais	20
Grēks ir būt bez mīlestības	20
Vienīgā svētdarošā baznīca uz Zemes un Viņā pusē — tā ir Mīlestība	20
Mīlestība visu veidu cilvēkus savedīs vienā ganāmpulkā	20
Dievišķās Mīlestības priekšā izzūd viss grēks	20
Dievišķā Mīlestība	20
Ar muti vien izteikta mīlestība ir tikai meli, tāda dvēsele nevar pastāvēt	20
Vienīgi Mīlestība aizdzen nāvi un tiesu	21
Kārtu un ticību šķirošana rāda mīlestības trūkumu	21
Piemērs par daudz bērnu tēvu ar slimiem bērniem	21
Vislielākās sāpes tēvam — mīlestības trūkums bērnos	22
Dievišķās Mīlestības augstpunkts bija Golgātā uz Krusta	22
Jēzus ciešanas šodien — kā vieni bērni kļūst citiem par laupījumu	22
Pasaules kaunu, paļņas un izsmieklu Kristus nes tik ilgi un pacietīgi — tas rāda, ka mūs mīl Viņš vairāk par Sevi	22

Tā saucamie “citi ceļi” uz Tēva Sirdi — visi ir par gariem — nokavēsiet! Pārāk nopietni, lai jokotos. .

22

Ļoti augstu Tēvs vērtē mīlošu bērniņu.	22
Kā lūgt Jēzus Vārdā	22
Nepļāpājiet kā tempļieši	23
Neveidojiet sev ārīgos tēlus	23
Prom visu šķietamību un māņus.	23
Dievkalpošana par naudu.	23
Ja gribat jūs Man pateikties, tad mīliet savus brāļus	23
“Ir piepildīts!” — nozīmē, ka Upuris ir pienests pilnīgi.	23
Kā pretimdevums vajadzīgs — savu sirdi atdot Jēzum par mājvietu	23
Pazemība	23
Nav pazemība izpildīts pienākums.	24
Nospiež istā pazemība savas tiesības pat zem viszemākā.	24
Visu cilvēku ciešanu stundās Jēzus piedāvā palīdzību.	25
Katrā lūdzošā nabagā mums pretī nāk Jēzus.	25
Patiesības meklētāju ir daudz, bet maz to, kas to arī dara	25
Smēķēt tabaku un uzdancot — vai tā ir tik nevainīga paspēlēšanās?	25
Tabaka dara cilvēka dvēseli slimu un nomaitā to.	25
Lai gan moku uguns domāta garīgas dabas, taču labāk te nesmieties, bet lūkot, kā izbēgt no tās	25
Par dvēseļu sagandēšanu pīpmaņi tiks saukti pie stingras atbildības.	25
Pīpmaņus neēd pat cilvēkēdāji	25
Visāda veida baudkāre sagandē cilvēku dvēseles	25
Netikumu un kārību pilnas dvēseles ilgi klimst virs Zemes.	26
Pat ārējās baznīcas vadoni paši smēķē.	26
“Kas caur muti iekšā tiek, tas nedara nešķīstu, bet tik tas, kas ārā nāk — ļaunas runas un laulības pārkapšana”	26
Diēta ļauj cilvēkiem nenogrimt netīrumos un gļotās	26
Mīt cūkās lielākie netīklības gari.	26
Svētīts, kas sevī pārvar kaislības	26
Kā alkohols uzvar cilvēku.	26
Kā rīkoties, kad alkoholiķi trako	26
Kas gara ceļu staigāt grib, lai nedzer, nesmēķē un atmet kafiju.	27
No šim indēm netīra dvēsele nespēj uztvert skaidro gaismu.	27
Dvēsele — Svētā Gara ligava, tai jārotājas pazemībā un mīlestībā	27
Par dejošanu	27
Kā garīgi izskatās dejošana.	27
Kas deju ellē ierauti, tos vairs izglābt nav iespējams	27
Garīgā atbilstībā dejojāju dvēseles ellīgās slāpes (pēc goda) nav vairs apdzēšamas ne šai dzīvē, ne Viņā pusē.	28
Dejas ļaunuma dzelonis — miesas kārības pamodināšana	28
Kā pareizi audzināt meitas.	28
Kungs Savām meitām Pats dāvina arī vīrus	28
Deju mūzika	28
Kādam nolūkam lapsa dejojot novilina no koka putniņus?	28
Kāpēc čūska jautri met riņķīšus, izrādīdamās putniņiem kokā?	28
Krokodila vilināšanas viltība un tās mērķis.	28
Deju mūzika ievilina slazdā, kur zūd nevainība un tikums	28
Līdzība par viģes koku, vecāku pienākums.	29
Netīklība	29
Šodien trīs ceturtdaļas no cilvēces negatava krīt no dzīves koka	29
Ko darīt, lai atbrīvotos no netīklības.	29
Laulības dzīve.	30

Bērna radišana	30
Skopuļi	30
Ko sēsi, to pļausi.	30
Ir Tava Griba, lai laimīgi kļūst visi	31
Tava Griba ir tikai Mīlestība	31
Noslēguma lūgšana	31

CEĻŠ, PATIESĪBA UN DZĪVĪBA

Kā iekšējo Vārdu no Kunga
saņēmis audējs Antons Vunšs (Anton Wunsch)
1902. gadā, Braunau, Vācijā

BEZ KUNGA UN MĪLESTĪBAS SIRDĪ MĒS ESAM APMALDĪJUŠIES

1. Sektas cīnās savā starpā, daudzas avis apmaldina; sauc cita citu tās par dumju, līdz beigās apmaldās it visas.
2. Nav Dieva Valstības šaizemē, kas ar ārējo spožumu greznotos; nevar svētlaimīgs kļūt tas, kam sirdī pietrūkšu Es.
3. Ko līdz jums studēt dienu un nakti un Manu Vārdu bībelēt, ja beigās, kails no labiem darbiem, jūs Viņā Saulē nonākat.

TIK LABIE DARBI IR PATIESAIS CEĻŠ

4. Kā Tēvs Es silti mīloju it visus Savus bērnus; bet nulle, kas tik āriģi kā aklais Mani godā.
5. Kā Šīmanis no Kirēnes Man līdzēja nest Krustu, tā arī jums ir jāpalīdz, kad brālis mokās sūdzas.
6. Ko darāt labu nabagiem, kad palīdzat nest nastas, tas pāri kapam līdzī iet kā jūsu dvēseles greznums.
7. To darījuši būsiet Man; — to atdarišu tūkstoškārt un klāt vēl mūžīgo dzīvi!
8. Bez mitas mantas vāciet sev, cik ilgi Zemes dzīve — jums paliks mūžīgi vien tas, ko rūs un kodes nemaitās.

PATIESĀ DIEVKALPOŠANA — ŽĒLSIRDĪBAS DARBI

9. Kā pareizu Dievkalpojumu veikt — būs nabagiem, atraitnēm, bāreņiem palīgā steigt, tos postā apģērbt un barot.
10. Tā raksta Pāvils, apustulis, Kristus Patiesās baznīcas varonis — ikvienam ir jāšargā sevi, lai pasaules grēks to neaptraipītu.
11. Cik vien jūs nabagus barosiet no mīlestības Manā Vārdā, lai būtu tas tīri garīgi vai arī materiāli, tik Es tam uzteikšu — āmen!

ĪSTĀ, VISSVĒTĀKĀ CEREMONIJA — PATIESA TUVĀKMĪLESTĪBA

12. Patiesi, istā baznīca, kas taisni ved uz Mani, ir īstais Svētvakarēdiens un īstā Komūnija.
13. Varbūt jūs gan gribētu uzsākt ko lielāku un

vēl svētāku? Tik Es, Visuzinošais, neko tādu nevaru atcerēties.

14. Vai ārpus tīrās tuvākmīlestības kas svētāks vēl varētu būt, tad Man kā Vissvētākajam, tas būtu gan nācis priekšā.

ARĪ ŠODIEN BŪS MĀCEKLIS, PATIEĀS BAZNĪCAS LOCEKLIS, TIKAI TAS, KAS AIZLIEGS PATS SEVI

15. Ir tādi, kas saka — Mans sekotājs viņš un viņa baznīca svēta, ka viena tā pastāvēs mūžīgi, bet citas izzudīs laikā.
16. Tāpat dažs tic, tas nevarot kā Meistaram Man sekot un saka: “Viņš bija varens Dieva vīrs un Visuvarens Gribā”.
17. Tad lai viņš kļūst vismaz kā apustulis, kas bija taču līdzīgs Kristum — jautājumā, kas kādu sievu skar — Manas Miesas Māti.
18. Jo kas grib māceklis Man kļūt, tam jāaizliedz ir sevi; savs krusts tam jānes labuprāt un kalnup jāpūlas līdz ar Mani.
19. Kas savu krustu negrib nest, par to ar Mani strīdas, tas nevar māceklis Man būt, tā baznīca ir dumja.
20. Mans jūgs ir salds, to uzņemiet, un viegla Mana nasta, tad pazemībā, lēnprātā sevi līdzīgus dariet Man — tā būs tā patiesā baznīca.

KAS MĪL KUNGU UN VALSTĪBU, TAM JĀATRAISĀS NO MATERIĀLĀS BAGĀTĪBAS SAISTĪBĀM — NO MAMONA MĪLĒŠANAS

21. Kas sevi, sievu, bērniņus, naudu, māju, lauku, lopiņus par Mani vairāk mīlē, Es atrodu, nav cienīgs viņš vēl Mani saukt par “Tēvu”.
22. Vēl viena trūkst tev — teicu Es reiz māceklim starp citiem — kas tavš ir, visu izpārdod un izdali nabadziņiem.
23. Tad seko Man kā Meistaram un kļūsti Mans māceklis darbos, un būs tev liela manta tur augšā, Debesu Valstībā.
24. Taču redzu Es, ka tava sirds vēl pie Zemes mamona turas. Tad atplēs to nost, un lai arī sāp, jo Es to sadziedēt protu.

25. Mīlestību un žēlsirdību dari nabagiem uz Zemes, savu krustu kā Es nes labprātīgi, un svētlaimīgs tu kļūsi.

NAV BAGĀTĪBA PAR SEVI TAS ĻAUNUMS, BET GAN SIRDS MĪLESTĪBA UZ TO

26. Nekad nebija jāteic Man Lācaram — ņem un izdali savu mantu, lai gan bagātāks bija viņš par jaunekli, kurš skaitījās visai bagāts.
27. Jo Lācara sirds bija pilna ar Dievu un tuvākā mīlestību un tādēļ viņa sirds bija kārtībā, tajā nemita mamona mīlestība.

PAT TĪRS TIKUMS NAV VĒL BIĻETE UZ DEBESU VALSĪBU

28. Ja kāds sevī ir vai tīrais tikums, tam vēl ir vajadzīgas reformas, taču vienīgi tas, kuru rotā patiesā mīlestība, pieder patiesajai baznīcai.

DEBESU BŪVĒŠANA SIRDĪ IR CEĻŠ, SAISTĪTS AR CIEŠANĀM UN PĀRVARĒŠANU

29. Kā Debess Valsti sirsniņā var uzcelt katris sev, kā Namdaris Es mācīju, un tas nebūt nav joks.
30. Tā pievelk daudz ciešanu, kā rāda Mans dzīves ceļš, ne atpūta te ir, ne miers, ne pirkšana vai tirgus.
31. Ir vāciem zināms sakāmvārds — no zirga uz ēzeli. Un pasaule domā — solis atpakaļ ir Debessvalstība, bet Es te protestēju.

PAZEMĪBA, PAZEMĪBA! — BEZ TĀS SPĪD TIKAI ELLE

32. Es saku: “Kas nekad negribēs pārsēties no zirga uz ēzeļa, tas mūžam netiks svētlaimīgs, lai būtu viņš cik cēls”.
33. Jo ēzelis atbilst pazemībai, kas ir Mīlas atpūtas spilvens, bet zirgs ir lepnums un augstprātība un izstudēta zināšana.
34. Tādēļ Es liku mācekļiem Man atsiet ēzelīti un to no ciema saimnieka Man atvest ātri vien.
35. Un, ja kāds jautā, uzsvēru — ko gribat ar to darīt — tad sakiet, Kungam vajadzīgs un jums tiks atļauts atvest.

PAZEMĪBU AIZKAVĒ PASAULES IZGLĪTĪBA, STĀVOKLIS UN SASNIEGUMI

36. Ir izstudētai gudrībai ar burtu kopā jāpazūd, tad cilvēks, mīlestības pilns, ies atsiet ēzelīti.
37. Tad tādā cilvēkā tūlīt, bez kavēšanās došos Es; par kādu ārēju baznīcu tāds nesapņos vairs nemūžam.

Pasaules jeb ārējās baznīcas pseidospožums Kungam ir pretīgs

38. Un auksto, nedzīvo tempļa spožumu tā acis nemeklēs vairs, jo katrs ārējs redzējums dzen garīgo redzi prom.

39. Nekad un nemūžam Es neiegriezšos augstajās greznumceltnēs, kur valdītāre un godkāre šķituma labad zeltā un sudrabā tērpjas.

40. Man nebija pretīgi lopiņi Betlēmes kūtī, bet templī Jeruzalemē — mamona kalpi gan.

KO DARĪJIS KUNGS — MĒS NEESAM LABĀKI — BŪS DARĪT ARĪ MUMS

41. Es novērsos no Debesu bagātības un pametu visus dārgumus, Es nokāpu zemībā un ņēmu mājvietu stallī.

PIEDZIMIS CILVĒKIEM MAZULĪTIS BRĀLIS, PILNS BEZGALĪGAS MĪLESTĪBAS

42. Kā mazulītis Brālītis, pilns bezgalīgas Mīlestības, Es ierados pie grēciniekiem; Manas acis staroja Mieru.

43. Un eņģeļu godināšanas dziesma cilvēkiem tomēr Mani atklāja; arī austrumu gudrie vīri, kas dāvinājumus nesa.

BĒRNIŅA VAJĀŠANA

44. Greizsirdībā degošais Hērods grib laupīt dzīvību Tam, kas radījis eņģeļus, cilvēkus un pasaules caur Kuru dzīvo.

45. Visuvarenākais bēg no putekļu tārpiņiem; tādas pazemības apliecināšanai vajaga stipru ticību.

46. Tiklīdz bija zināms, ka miris ir ļaunais ķēniņš Hērods, mēs devāmies mājās kopā ar vecākiem, Es viņiem pakļāvīgs.

PATS KUNGS PAR DIEVA VALSTĪBU IR PASTĀVĪGI KAROJIS — MĒS NEESAM LABĀKI — PAR VELTI TO NEDĀVĀS NEVIENAM

47. Kā Bērns Es biju uzņēmies — par Dieva Valstību karot, tādēļ Es to pat bērniņiem par velti nevaru dāvēt.

48. Dažs labs gan runā — neštimmē, jo visi bērniņi — tie near gan, tie nesēj gan, bet ievāc — Debesi!

49. Un tic, ka mazos svētījot, Es tiem solījis Debesi.

50. Un tic, ka toreiz noziedznieks no krusta pārgājis Debesu Valstībā, bet nezina tie, ko nozīmē Manā Vārdā jēdziens “šodien”.

KĀ JĀSAPROT VĀRDĀ "ŠODIEN"

51. Šo vārdu "šodien" teicu reiz caur pravieti Dāvidu — šodien esmu Es tevi radījis, dēls, sēdies pie Manas Labās Rokas!"
52. Nevienā Saulē nava nakts, tur saka tikai "šodien", un Tas, kas Saules radījis, arī noziedzniekam teic "šodien".
53. Uz krusta dzird tas Mani lūdzam — Apžēlošanu ienaidniekiem; sirds saprot uzreiz mājienu, un lūdz viņš Man to pašu (Žēlastību).
54. "Ak, Kungs, jel mani piemini, kad nāc Tu Savā Valstī!" Tam teicu Es:" Jau šodien ar Mani būsi Paradīzē tu".
55. Un tikai Paradīzē tad ar ticību un pašāvēību, ar pazemību, nožēlu un ar mīlestības darbiem tam Debess sevī jābūvē.

VIŅĀ PASAULĒ BĒRNIŅI TIEK IZAUDZINĀTI TĀ, KĀ BŪTU VAJADZĒJIS UZ ZEMES

56. Un arī mazie bērniņi, kas šķiras no šīs Zemes — ak, neticiet, ka tūdaļ top par maziem eņģeļiem!
57. Tāpat kā ar uz Zemes šīs tos skolotāji audzē; tiem māca stipri mīlēt Dievu un tuvāko kā sevi.
58. Ja redzētu tu bērniņu, ka šķīries ir pirms gadiem, tu neticētu savām acīm un šaubītos, vai tas tavējs.
59. Tu redzētu jaunavas, jaunekļus, kas ziedoši un daiļi, kas savā sirdī ieiet prot un uzcelt tur cēlo Debesi.

PAR NEKO-DARĪŠANU NEVAR DABŪT NEKO UN VISMĀZĀK JAU DEBESU VALSTĪBU

60. Pat Es kā Dievs un Tēvs nevaru nekā-darītājiem par velti ko dāvāt — to reizumis lai katris viens nopietni pārdomā!
61. Tad mūžam nebūtu pieņēmis Es matērijas nastu un līdzīgi jums Es cīnās un pūlēs uzsāktu dienas darbus.

JA KUNGS MIESĀ IR NENOGURIS STRĀDĀJIS, TAD — MĒS NEESAM LABĀKI — TAS JĀDARA ARĪ MUMS

62. Jā, nenogurstošs strādāju Es no silītes līdz kapam, un tikai īss bija naktsmiegs Man tos trīs un trīsdesmit gadus.
63. Ar piemēru un vārdu Es skaidroju bērniem to pienākumus — kā savus vecākus godināt, kā Manu Vārdu nenotiesāt.
64. Kad nobriedu par jaunekli, Man vajadzēja spēku, jo audzūtēvu — sirmgalvi vajadzēja krietni atbalstīt.

65. Kā gauži vienkāršs namdaris sev iztiku pelnīju Es, kaut pašu ķerubu pārtika no Manas virtuves nāk.

GARA KONTROLES PANĀKŠANAI IR LABI KATRU DIENU PABŪT VIENATNĒ AR SEVI

66. Jo nekā-nedarīšana ir grēka un netikuma sākums, un muku prom uz kalniem Es, lai Mana miesa nedominētu pār Garu.
67. Un katru dienu trīs stundas Es nošķiros vienatnē, lai pakļautu tur Savu dvēseli un miesu iekšējam Dieva Garam.
68. Kad pienāca Man trīsdesmit, Es gāju uz tuksnesi, kur Savā Miesā un Dvēselē Es sātanu ar visu ādu un matiem pilnībā pieveicu.

DIEVA GARA KONTROLES IEGŪŠANA NOZĪMĒ JAUNATDZIMŠANU GARĀ

69. Kā kuram katram cilvēkam Man bija miesas kāriība jāslāpē; un ar pazemību, pašaielidzību un Mīlestību jāizcīna jaunatdzimšana Garā.
70. Tiklīdz kā iekšējais Dieva Gars ieņēma dvēseli un miesu, uzreiz visaugstā pakāpē biju Meistarību Sev guvis.

KO DARĪJA GARĀ JAUNATDZIMUŠAIS JĒZUS

71. Ar basām kājām, putekļains, Es gāju dienām ilgi, tērps vienkāršs, pats bez cepures, Es praviešiem biju līdzīgs.
72. Tik labo visur Es darīju, gan mūžībai, gan laicīgi, gan kalnos augšā un ielejās, gan materiāli, gan garā.
73. Es klusināju vēju un jūru un paralizētām liku staigāt, Es kurlam dzirdi atdevu un mēmam liku runāt.
74. Es ceļoju no vietas uz vietu, gar ceļu ārstēju aklos, pat nāve Manam Vārdam klausīja, jo biju Es bez grēka.
75. Vai leprains tas vai ģikts mocīts viņš dvēselē un miesā — kas nožēlodams lūdza Man, tam liku veselam kļūt.
76. Kā Cilvēka Dēls Es spredkoju patiesību, pazemību un mīlestību — caur tiem no troņa sātans krīt, jo viņš ir melu lielkungs.

DIEVIŠĶĀ TRĪSVIENĪBA

77. Savu miesu Es saucu par Cilvēka Dēlu, jo Pats Es Sevi dzemdināju. To Gabriēls jau Nācētē bij' darījis zināmu jaunavai.
78. Svētais Gars un Radītāja Spēks Manī ir Mana Griba, kas dzīvot liek mirušiem un dara brīnumus visā pilnībā.

79. Un mūžam viens ir tie trīs — Gars Manī kā Tēvs; miesa kā Dēls un Spēks kā Gars; un Gudrība māca Dēlā.
80. Milestība atklāj garīgo jēgu, tā nāk no Tēva troņa; Visvarenība ir Svētais Gars, bet Gudrība māca Dēlā.
81. Tēvs, Vārds un Svētie Raksti skaļi liecina Debesis, jo tie trīs ir mūžam viens, tā raksta Jānis, Mans mācekļis.
82. Skaidri izsakoties — trīs Dievišķās īpašības — Milestība, Gudrība un Visvarenība kopā veido vienu Personu.

KUNGA SKOLĀ SVĒTAIS GARS MĀCA PAR PATIESIEM CILVĒCES SKOLOTĀJIEM

83. Lieldienās nāca Radītāja Spēks pār visiem Maniem mācekļiem; tos Pats Es izmācījis biju par skolotājiem un par vadoņiem.
84. Jo Savā Skolā liku tiem Es visiem labi studēt, jau pēc trim gadiem cilvēki brīnījās, cik gudri viņi runā!
85. Viņu brīnumspējas bija līdzīgas Manām, viņu Meistara un Kunga; pat elles gariem bija jāklausa viņu gribas mājienam.

SKOLOTĀJI BES DZĪVĀS KUNGA SKOLAS — GARA UN DVĒSELES SLEPKAVAS

86. Ikviens, kas Manā Skolā iet, ir patiesi skolotājs, bet visi citi — tikai maldinātāji un dvēseles, gara slepkavas.
87. Caur Manu gudro Mācību daudzi nāca pie labākas atziņas, vecos tempļa krāmus tie izmeta un sekoja Manam piemēram.
88. Tādēļ templis Mani aiz niknuma katrā solī trakodams vajāja, jo tas pasaules labumus zaudēja un tautas upurēto bagātību.

KRUSTĀ SIŠANA

89. Kad Mans laiks bija pienācis, un Es pieļāvu to, ko solījis, tad priesteri tūdaļ izlēma Mani sodīt ar krusta nāvi.
90. Ar sava augstākā palīdzību tie drīz arī to izpildīja, jo sātans toreiz tos komandēja caur Kajafu un Herodes.
91. Kad Poncijs Pilāts Mani pasludināja par nevainīgu, sakūditajā tautā tikai vairojās asinskāre.
92. Viņa asinīm, tie kļiedza, liec nākt pār mums un mūsu bērniem, bet atbrīvo Barabu, lai arī viņš ir grēcinieks!
93. Mani pātagoja un lamāja, Mani kronēja ērkšķiem, un, kad jau pie Krusta karājos — vēl tad Mani apsmēja!

- Vienmēr priesteri ir vajājuši Kunga praviešus.
94. Mani gribēja nonāvēt tādēļ, ka Es pie tautas nācu kā Pestītājs, tā priesteri vienmēr ir darījuši ar visiem praviešiem.

JĒZUS MIESAS BAILES UN PAKĻAUŠANĀS

95. Tā mira pie krusta Mana Jēzus miesa kā cilvēku dvēseļu aizstājēja, un lūdziet iekšējam Dieva Garam Žēlastību tās slepkavām.
96. Jau Eļļas kalnā Mana miesa baiļu asinis svīda, tā lūdza iekšējam Dieva Garam moku kausu mazliet pasaldināt.
97. Ja ir iespējams, atņem šo kausu no Manis, ļauj tam paiet Man garām! Bet, ja Tev tīk, Es dzeršu no tā, Tavam Prātam ir jānotiek!
98. Ak Tētīt, Mans mīļākais Tētīt, vai Man tas kausis būs jāizdzer, vai nevar citādi notikt? Neļauj izsīkt Manam spēkam!
99. Tā nopūšas Cilvēka Dēla miesa un dziļās bēdās guļ zemē; no Manas pieres jau notek kodīgi asins sviedri.
100. No Debesu pulkiem kāds eņģelis nones Man Spēku un Stiprumu. Pilns mierinājuma Es sagatavojos lielajam Pestīšanas Darbam.

TĀPAT KĀ JĒZUS, ARĪ CILVĒKA MIESU STIPRINA UN DOD TAI SPĒKU TĒVA DIEVIŠKAIS GARS

101. Eņģelis attēlo Spēku no Mana iekšējā Gara. Tagad tas ir caurspīdis Manu Miesu, un Es jutots stiprināts.

KRUSTA NĀVE IR TILTS DVĒSELĒM UZ IEKŠĒJO SIRDS BAZNĪCU

102. Ar asiņaino Krusta nāvi Es būvēju jums tiltu uz iekšējo sirds baznīcu, kur sātanam ieiet nav ļauts.
103. Jo sātanam ar savu galmu nav atļauts tiltu šķērsot, tam liegtas ieeja un izeja un durvis tam par šaurām.

AR JĒZUS IZSAUCIENU "ĪR PIEPILDĪTS!" BEIDZĀS ĀRĒJĀS BAZNĪCAS EKSISTENCES UZDEVUMS UN JĒGA

104. Kad izsaucos — ir piepildīts! — tad templis plīsa priekškarš, jo ārējais nu izbeigts tika un sākumu uzņēma iekšējais.

IEKŠĒJĀS BAZNĪCAS IEKŠĒJAIS VĀRDS

105. Nekad neviens apustulis Mans nav studējis sprediķošanu, ikviens tik klausās, runā un raksta, ko Es tam diktēju.
106. Bet tikai tam, kas līdzīgi Meistaram, sevi

- uz stingrāko aizliedz, ienaidieku mīl un ir bagāts pazemībā, tiek dāvāts iekšējais Vārds.
107. Ja kādam sirdī runā Balss, nav ilgi japrātu-ļo, ja tiesa izsauc atbildēt, tad klausies tik uz iekšu!
108. Tad jūsu sirdīs runāšu pavisam saprotami, un spēsiet katram cilvēkam rast pareizo atbildi.
109. Arī Pāvils, apustulis, teic — man netrūkst it nenieka, jo manī dzīvo Jēzus Kristus, Viņš runā, Es tik atkārtāju.

AUGSTI STUDĒTA TEOLOĢIJA IR BEZSPĒCĪGA PRET MĀCEKĻU GUDRĪBU

110. Kā viņu Meistars, vienkārši, iet mācekļi un māca, kaut kāda ārīga baznīca pat sapņos nav zināma tiem.
111. Tiem pretī nespēj nostāvēt pat augstais priesteris Kajafa Jeruzalemes templī ar visu savu gudrību.
112. Lai arī augsti studējis, viņš spēj tos tikai vajāt. Ka ar to viņš neko neiegūs, to labi rādīs sekas.

TEMPĻU CELTNIECĪBAS UN CEREMONIJU SĀKUMS UN TŪLĪTĒJĀS SEKAS

113. Tā pagāja gadsimti trīs un vairojās skolotāji; tad cēla templi un altāri, lai Dievu godinātu!
114. Bet kad tie sāka arīgi pielūgt savu roku darbu, pagalam bija gara gaisma un gara brīnumspēks.

DEBESU VALSTĪBAS NOSLĒPUMI TIEK ATKLĀTI TIKAI IEKŠĒJAI GARĪGAI SIRDĪS BAZNĪCAI

115. Mani, Kungu mīlēja pirmie, tie pameta mājas un laukus, tie atstāja bērnus un sievas un sekoja Man, savam Tēvam.
116. Tāpēc Es tiem nopietni teicu — tikai jums ir dots zināt un izskaidrot Debess Valstības noslēpumus.
117. Visiem citiem tiks dotas tik līdzības, lai tie skatīdamies neredzētu un klausīdamies nesadzirdētu.

VĒLĀKO KRISTUS SEKOTĀJU ATKRIŠANA, APMIERINĀŠANĀS AR NESAPROTAMĀM LĪDZĪBĀM

118. Vēlākie apustuļi tad ne vairs pārāk labprāt Man sekoja, jo Es biju tikumīgs, kluss, vienkāršs un nabadzīgs; viņi atkal gribēja sievas.
119. Viņi pirka mājas un laukus, viņi audzēja zirgus, govus un cūkas, vīna kalnus viņi stādīja un tirgojās ar vīniem.

120. Taču šis ārējais greznums vienmēr Svētā Gara ir vairījies, tādēļ sākot ar šo stundu, tos ir apmierinājušas līdzības.

KUR VALDA CEREMONIJA, ZŪD PATIESĪBAS GARS

121. Tā ir cēlusies ārējā baznīca ar tās dogmām un teoniem; bet, kur valda ceremoniju kalpošana, Patiesības Gars aizbēg.
122. Man nav nekāda prieka no kristiešu liekulīgi svētām sejām, tās izsauc sev tiesu ar savu greznuma kāri.
123. Neredzama savā tabernākulā ir Mana patiesā baznīca, tur tronī mīt Mīlestība, kas pastāvīgi dzemdējusi Dievišķos orākulus.
124. Patiesi, iekšējā baznīca ir dzīva vienīgi Manā Garā. Kas dzīvo tā, kā Es, tam atklājos Garā Es Pats.

IR VIENALGA, VAI TU KRISTĪTS VAI...

125. Nav vērtības nekam ārējam. Ir vienalga, vai tu kristīts vai apgraizīts. Par visiem cilvēkiem uz Zemes vienreiz izcietis esmu Es.

AUGSTI STUDĒJIS PASAULES PRĀTS IR KĀ VĒZIS GARAM

126. Uzstudējušais pasaulesprāts ir un paliek vēzis garam, jo tas nograuz mīlestību pagalam un gribai sataisa kapu.
127. Nevar sacensties pasaules prāts ar gara gaismu nemūžam, ja spēkiem gribēs tas mērīties, vienmēr pazaudēs cīņā viņš.
128. Uzstudētais pasaulesprāts ir muļķība Augstākā priekšā, jo neskatoties uz visu viltīgumu, tā zaudējums redzams jo lielāks.

IEVĒROJIET IEKŠĒJO BALSI

129. Esiet skaidrā prātā, nevāļājieties netīrumos, ievērojiet iekšējo balsi; jo sātans staigā apkārt un meklē, kuru varētu aprīt.
130. Labi dara, kas labprāt klausās, un labi ir maz runāt! Tādēļ Es cilvēkam divas ausis radījis, bet tikai vienu muti devis.

Pirms ēšanas nožēlot grēkus un lūgt Svētību.

131. Pirms katrs ēd un dzer pie galda vai ceļā, lai nožēlo grēkus un tad lūdz Manu Svētību.
132. Kas to nedara, reiz teica Luters, tas dara noziegumu, tam nav daļas Debess Valstībā un tas ir līdzīgs vērsim un ēzelim.

GARA UN MIESAS PRETRUNAS

133. Jūsu gars tiecas pēc patiesības, dzīvības un mīlestības. Taču jūsu miesa tiecas pēc sagan-

dēšanas, nāves un meliem.

134. Kad cūka nomazgājusies, tā atkal dubļos vārtās; un suns ēd otrreiz to, ko reiz jau izvēmis.
135. Šis vārds runā par tiem, kas patiesību pazīst, bet līdzīgi kā cūkas, tie nespēj atnest netikumus.

GRĒKS PRET SVĒTO GARU

136. Patiesi, tādiem labāk būtu nedzirdēt patiesību, jo tādu grēku nomazgāt būs viņiem visai grūti.
137. Grēkošanu pret Svēto Garu, stāv rakstīts Bībelē, ir grūti dziedināt, jo tā ir ļaunums visulielākais.

SAVAS DEBESIS VAI ELLI MĒS PAŠI VEIDOJAM, JAU DZĪVODAMI ŠEIT

138. Katrs cilvēks ir radītājs pats savām Debessim vai ellei, tur arī dvēse uzturas, kad noliek miesas apvalku.
139. Pats Jēzus, jūsu Tēvs, dod tam jums būvmateriālus, ir Dieva Vārds tur sēkliņa, bet Es pats — Padoma devējs.

KAS VĀRDU PIEPILDA, TAS NĀVI NEBAUDĪS...

140. Kas Vārdu dzīvē piepilda, tas Debesi ceļ sevī, ja pirms tam pasaules ķnādu tas izmetis no sirds.
141. Tā dvēsele nemūžam vairs nejutīs un nebaudīs nāvi: kad tā reiz miesu pametīs, Es Pats to uzmodināšu.
142. Karcera durvis vēršu Es Pats un to arā izvedīšu; nu eji brīva, Es teikšu tai, arī tu esi mūžīga.
143. To vedīšu Es uz pašas radīto Paradīzi, jo labu tikai tā darījusi, nav ļāvusi sevi atalgot.

KAS SAVĀM KAISLĪBĀM KALPO...

144. Bet kas tik kaislībām un kārēm kalpo, tā pati savā iekšienē elli rada, kas reiz liks nodrebēt.
145. To līdzīgi ņems tā Viņpasaulē, kur no elles ķetnām būs grūti izrauties, tik vieglāk iekrist būs vēl dziļāk.
146. Tai dvēselītei nevajag daudz, tik bieži tūkstošiem gadu, līdz beidzot tā, mazliet šķīstījusi matēriju, tad nu spēs saturēt garu.

NIKODĒMS JAUTĀ PAR JAUNATDZIMŠANU GARĀ

147. Reiz naktī jautā Nikodēms par Dieva Valstību un Debess Vārtiem; Es viņam teicu tad

—

148. Patiesi, saku Tev — kas jaunatdzimis nav, tas garu pasaulē tāpat kā jau uz Zemes, ir zudis Dieva Valstībai.
149. Ikvienam, kas grib mantot sev reiz Debess Valstību, ir ūdenī un Svētā Garā jāpiedzimst no jauna.
150. Jo ūdens tēlo pazemību un augstuma tas vairās, tā arī izvēlieties jūs to zemāko, patiesi, un viss kļūs saprotams.
151. Kas domāts ir ar Svēto Garu — tās Dieva un tuvākmīlestība; bet jābūt tām ir darbīgām, lai augļus varētu nest.

PIRMAIS SOLIS, LAI ATDZIMTU — ATTEIKTIES NO PASAULES

152. Ir pirmais solis atdzimstot — no pasaules atteikties, tad sekot Kristus piemēram un stingri Mani atdarināt.
153. Lai noturētos šai ceļā, esi uzticīgs Man kā savam Vadītājam, un, kad dzemdību sāpes iesāksies, tās panes pacietīgi.
154. Un, kad ar Mani būsi jau viens, būs pilnveidošanās pabeigta, tāds cilvēks saņem tad uzreiz jau citu dzīves kursu.

TAS IR ILGĀKS PROCESS UN RETI NOTIEK UZ ZEMES MIESĀ

155. Ka nenotiek jau tas tik drīz, kā pieraksīt var uz lapas, to pierāda tas apstākļi, ka reti tas notiek šeit miesā.
156. Jaunatdzimšana garā iet ar itin lielām sāpēm, pavisam jāizmet no sirds ir pasaules ārišķība.
157. Tā cilvēkdievšķīgs ir darbs, jo Pats Dievs izvēlējies jūs ar piemēru un Vārdu pamācīt, kā jāpiedzimst no jauna.

JAUNATDZIMUŠĀ SPĒJAS

158. Jaunatdzimušais pazīst, redz un dzird it visu pilnībā, un nepazīstama nav tam arī it neviena valoda — ne cilvēku, ne zvēru un ne augu.
159. No viņa, kas ar Mani viens, ir ļaunumam jāaizvācas, tas būs kā apustuļi reiz un darīs lielas zīmes.
160. Ar savu gribu vadīs tas pat mežonīgos zvērus, jo tagad cilvēks pilnīgs viņš, kā Ādams pirms krišanas.

NEVAR NOPIRKT DEBESU VALSTĪBU, VAJAG
PAZEMĪBAS KRISTĪBU UN PĀRVARĒT SEVĪ
PASAULI

161. No tā mēs redzam, ka nekur nav Valstība
nopērkama, un pazemības ūdenī lai katris
pats sevi krista.

CEREMONIĀLĀ ATBILSTĪBAS MATERIĀLĀ
KRISTĪBA UN BURTISKĀ TICĪBA IR PAŠAPMĀNS

162. Dažs domā, pietiek papeldēt vien Jordānas
ūdeņos, un sapņos Debesi apskatīt, redzēt
eņģelus jau to nesam;

163. Tāds nekaunīgi apgalvo, ka Jēzus Kristus
Asinis mūs mazgā no grēkiem tirus. Vēl ne-
jauš tas, ka arī viņam būs jāpārvar pasaule
sevi.

KLINTSCIETA TICĪBA MIRUŠAM BĪBELES
BURTAM IR LIELS ĻAUNUMS

164. Tā klintscietā ticība vēl karājas pie Bībeles
burta; viņš nezina, ka miruši gan ticība, gan
burts, un tas ir milzīgs ļaunums.

165. Jo arī Nēmans mazgājies ir Jordānā septi-
ņas reizes, tā spītālība pazuda patiešām tieši
no tā.

ARĪ KRISTĪBA ŪDENĪ NAV JĀPIEŅEM MIRUŠĀ
TICĪBĀ

166. Mēdz ticēt — tādai kristības kārtībai ir
katram jāpakļaujas, jo arī Es kā Meistars Pats
biju Jordānas ūdenī kāpis.

167. Es negribu gan brāļiem šiem skart viņu
goda jūtas, bet mazliet garu modināt nevie-
nam nav par sliktu.

ŪDENS KRISTĪBA IR TIKAI ATBILSTĪBA,
NORĀDE, BET NE PATI KRISTĪBA

168. Ka Nēmanim, kas virsnieks bij, bija septiņ-
reiz jāmazgājas, tas norāda tikai to, ka tā iek-
šienē bija septiņgalvu pūķis.

169. Augstprātība, skopums, skaudība, uzdzīve
un netiklība, dusmas un slinkums — ar vare-
nu cirtienu bija jānonāvē viņam katra no šīm
galvām atsevišķi.

170. Elīsa tādēļ lika viņam septiņas reizes maz-
gāties, jo vienas reizes bija daudz par maz, lai
nonāvētu pūķi, kam iekšā tik daudz ļauna.

171. Jordānas ūdenī attēlo stingro, dziļāko paze-
mības mīlestību; arī Es Pats tajos iekāpu, tā
arī to saprotiet.

BĪBELES PANTU ČETRKĀRTĪGĀ NOZĪME

172. Un ikvienam Bībeles pantam ir nozīme

četrkārtīga — ir pirmais mirušais burts, tad
nedzīvā materiālā jēga,

173. Kā trešā — nozīme garīgā un ceturtkārt
— debesīgā; tā mācīt katram vajaga savus
maldinātos brāļus.

VĀRDA CETURTO, DEBESĪGO NOZĪMI APTVER
TIKAI GARĀ JAUNATDZIMUSI DVĒSELE

174. Bet tīro debess nozīmi spēj aptvert tikai
cilvēks, kas ir no jauna atdzimis no Gara un
no ūdens.

175. Pat ja tu sevi uzskati par nabaga grēcinie-
ku, tad tomēr apslēpt nevajag tev šo gaismu
dāvināto.

176. Še Mans Es istā vieta ir, kur paraugu sev
smelties, Es katram daru aptveramu kārtību
par šo “četrkārtību”.

LŪKASA RAKSTS KĀ ČETRKĀRTĒJĀS NOZĪMES
IZSKAIDROJUMA PARAUGS

177. Tā Lūkass raksta par Bērniņu, autiņos ietī-
tu un alā noliktu.

178. Tā ala ir tur ārējais, nedzīvais, kas dzīvību
nespēj dot; tā beigtam burtam līdzīga, kas
nobeidz vēl pat dzīvo.

179. Ir otrā — materiālā jēga, līdzīga autiņiem;
ja tajos nebūtu Bērniņa, tie nenestu dzīvību.

180. Ir trešā jēga garīgā, kā Bērnam Dzīvība tai:
kas uzņem to un Bērnu sirdi, tam Dzīvība
jau ir sevi.

181. Un jēga ceturta ir no Debesīm: mīt Bērņā
Dievišķība, un tādēļ pēdējais ļaundaris rod
Viņā Pestītāju.

DEBESU TĒVA UN CILVĒKU MĪLESTĪBAS
SALĪDZINĀJUMS

182. Tik bezgalīgu Milu ne aptvert nespēj
mirstīgs, jo Augstās Milas kvēlē pat nobāl
ķerubi.

183. Ar Gudrību cieši pāri ir Mana Mīlestība un
tādēļ vien pie Manis meklējiet padomu, jo
mīlu jūs Es karsti un maigi, kā dara to vienīgi
Tēvs.

CILVĒKU NEPILNĪGĀ MĪLESTĪBA

184. Jo bieži mātes akli mīl un izlutina bērnus;
bet tēvi prātīgāki ir, kaut nemīl mazāk tos.

185. Un bieži eņģļi gavilē, kad Mani bērni
raud, jo garā redz tie iepriekš jau, ko nesis
ciešanas.

BĪBELES BURTISKĀ ZINĀŠANA NEDOD MŪŽĪGO
DZĪVĪBU

186. Ir Vārdiem, kurus teicu jums, gan Gars,
gan Dzīvība, bet burts vai miesa, kā jau
teikts, nedod dzīvību nevienam.

GARĪGO NOZĪMI SATVER TIKAI GARĀ
PAMODINĀTAIS

187. Kas mīlu dara un no kārībām mūk, tas mo-
dina garu savu; un viņam tiks jau gara gais-
mā Bībele pārtulkota.

188. Es saku jums, kas neredz te jau tīro, gaišo
un skaidro, tam grūti būs tikt dziedinātam
no sava redzes apduļķojuma.

189. Kas gaisma ir, tas gaisma paliek; bet, kas
gaisma nav, tam būs nākt pie gaismas, lai tā
sodītu to, modinādama dievbijībai.

TUVOJOTIES PILNĪGUMAM, DVĒSELE JŪTAS
NECIENĪGA

190. Kas jau tuvosies pilnīgumam, drīz būs jā-
svin tam Lieldienas, tikai maz viņš par to do-
mās un turēs sevi par niecību.

191. Bet, ja kāds uzzināt gribētu, cik tālu jau uz-
kāpis, tam Es uzdošu kādu skaitli, pie kura
tas pārbaudīs sevi.

666

192. Par seši simti sešdesmit sešiem grādiem
tavai mīlai ir jāuzceļas, tad tā dāvās tev ceļu,
tieši tik tālu, cik tev sešinieku vēl atliek.

193. Seši simti grādu dāvini Man, tavam Svēta-
jam Augstākajam; bet sešdesmit grādu vāja-
ga dot tava tuvākā labumam.

194. Jo, kas tad sevi pavisam ir aizmirsis un brā-
ļus vairāk mīl kā sevi pašu, un nešķiro itin
neko — tas jau atkal no jauna ir atdzimis!

CAĶEJA PAZEMĪGĀS MĪLESTĪBAS IEDEGŠANĀS

195. Arī Caķejam teicu Es — kāp tik nost no tā
zīda koka, jo tā augļi cienīgi nav sniegties pat
līdz Mana bērna tērpa malai.

196. Šodien gribu pie tevis Es iegriezties, svē-
tīts tu un viss tavs nams! Un vēl šodien tev
nobaudīt jāmācās Dzīvības koka auglis!

197. Tūlīt saprot Caķejs mājienu, pazemībā tas
zemē kāpj, viņa sirds mīlestībā iedegas, grib
tas “rēķinus” atlīdzināt aši.

CAĶEJA ATGRIEŠANĀS DARBI

198. Vēl šodien es dališu nabagiem pusi no vi-
sas savas mantas, un, kur vien es ko blēdījis,
daudzkārt gribu to atlīdzināt.

199. Ūdenī un Svētajā Garā Caķejs tagad pel-
das, kopā ir pazemība un mīlestība, nu pa-
saulei tiek atteikts!

200. Ar prieku tādēļ iegriežos Es viņa mājā, sir-
dī, tā slimo dēlu dziedinu, mācu pateicību
sirdīm.

201. Garīgi Caķejs visu domāšanu bija pārcēlis
slimajā dēlā, tādēļ tik ātri tas pazina Mani
Dievu Cilvēka Dēlā.

IZPILDOT KRISTUS VĀRDU, CILVĒKS SAJŪT, KA
VĀRDS IR NO DIEVA

202. Jo kas pēc Dieva Vārda dara, tas sevi drīz
vien atklāj, ka Mācība no Dieva nāk un visas
šaubas aizdzen.

203. Uzticīgi un burtiski sekoja mācekļi Ma-
nam Vārdam, tādēļ runāja Pēteris atklāti un
brīvi pie tempļa vārtiem:

204. “Redzi, zelta un surdraba nava man,” teica
viņš dzimstot paralizētam, kas viņam dāva-
nu prasījis savā mūžu ilgajā postā.

205. “Jēzus Kristus, varenā Nācariēša Vārdā,
kas nesen ir Krustā sists — celies augšā un ej
taisnus ceļus!”

IEGUVUMS NO ATTEIKŠANAS PASAULEI IR
NEATSVERAMS — GARĪGA JAUNATDZIMŠANA

206. To bija viegli veikt apustuļiem, jo garā at-
dzimuši no jauna bija viņi, un tādēļ nezaudē
it neko tie, kas pasaulei pilnīgi atsaka.

207. Tā ticība, kas dziedina, spēj arī kalnus celt,
tā allaž teicis Jēzus Kristus uz Zemes dau-
dzas reizes.

TICĪBAS BRĪNUMI NAV PRĀTA UN MATERIĀLO
SPĒJU SANIEGUMS, BET GARĪGS LIKUMS

208. Nav pārlicinošs sasniegums tas jūsu prā-
tiem, spējām, bet mūžīga tā kārtība un orga-
niskais likums.

209. Caur Pēteri paša ticība dziedina un ieaug
iekšējā cilvēkā, tāpat kā ārēji bārda cilvēkam
par miesas briedumu liecina.

MĪLESTĪBU NEVAR IEMĀCĪTIES AUGSTĀS
SKOLĀS, TIK PAZEMĪBA UN ŽĒLASTĪBA...

210. Caur augstām skolām un izglītību neviens
nav mīlestību izcīnījis, un arī pat Pēteris ūde-
nī un Garā Svētajā vien to ir sasniedzis.

211. Viens pazemīgs, mīlas pilns cilvēks var
miegā daudz vairāk paveikt, nekā cits nomo-
dā visu mūžu uz karstāko studējot.

MĪLESTĪBA SILTA, GUDRĪBA IR AUKSTA...

212. Tad spriediet paši, vai nav vērts labāk no mīlestības galda baudīt, nekā reiz tur tālu uz Mēness auksto gudrības akmeni laizīt.

213. Kas sevī patieso mīlestību nes, tam iespējami brīnumi, jo Dievs Pati Mīlestība ir un viss tai ir pakļauts Radībā.

PASAULES SEMINĀROS VALDA AUGSTPRĀTĪBA

214. Bet semināros nemūžam nav iespējams mīlestību iegūt, jo pazemību tur nepazīst, tādēļ Man jāatkāpjas no tiem.

KALPOŠANA BEZ ATLĪDZĪBAS IR KRISTUS PRASĪBA

215. Atlīdzību un paldies Pēteris nepieņem, jo nav viņš mamona kalps un arī ne pērķams algādzis; bet viņš ir Kristus mācekļis.

216. Jo Kristus algu ir aizliedzis, teikdams: “Kā jūs par velti to saņēmuši, tā jums tas tālāk ir jānodod” — tā ir prasība Mana.

PUSPASAULĪGS, PUSGARĪGS NEVAR BŪT NEVIENS

217. Kas blakus Man grib mamonam kalpot, tas sevi tik maldina. Puspasaulīgam, pusgarīgam nebūs ļauts būt nekad it nevienam.

218. Ja nebūsiet jūs taisnāki kā Rakstu mācītāji, tāpat kā tie, jūs nenāksiet Manā Debess valstībā, jo Manu tautu allaž tie no ceļa maldināja.

PSEIDOPRAVIEŠI NĀK KĀ “VILKI AITU KAŽOKOS”

219. Un tālāk saku, sargieties no pseidopraviešiem! Kā vilki nāk tie klātu jums, lai garu maitātu!

220. Jēru kažokos tie apkārt brien, no augļiem pazīst tos. Tādēļ viņos neklausieties jūs, tik pēc Manis savus soļus vadiet!

KUNGA MĀCEKĻI PAŠI IZPILDA TO, KO MĀCA CITIEM

221. Arī tagad līdzīgi Pēterim, Manu mājieņu gaida mācekļi, tie visi Mani skolnieki, uz mūžu solījuši uzticību.

222. No pirmā skatiena mēdz atzīt tos par īstiem un patiesiem, jo tikumīgi, pieticīgi un vienkārši — kā Meistars tie uzvedas.

223. Ko viņi māca, uz stingrāko, tie paši izpilda dzīvē, tie aizliedz sevi godināt, mīlē draugus un ienaidniekus.

NO GARA GUDRĪBAS — KATRAM ANTIKRISTAM NO KAUNA VAI JĀIZNĪKST

224. Un, ja Mans Gars no viņiem runā, kas var tad pretim stāvēt? Patiešām, katram antikristam no kauna jālien zemē.

PATIESĪBA KĀ CENTNERSMAGA KRUSA IZNĪDĒS ELKUS — VĒDERU UN VISU BĀBELI

225. Tad Patiesība nāks pār tiem kā centnersmaga krusa, tiks vēders likvidēts kā elks un arī mauka Bābele.

226. Baāla kalpus ar visu greznumu tauta apzīmogos par meļiem, viņus ar visiem to elku tempļiem aizstums dibenplānā.

KLĀT IR LAIKS, KAD SĀK PIEPILDĪTIES JĒZUS EĻĻAS KALNA PRAVIETOJUMI

227. Raugiet! Rīta sārtums sludina jau dienu! Paceliet savas galvas! Jo tuvojas jau Pestīšana, jau kaujinieki tiek sveicināti.

228. Drīz piepildīties sāks viss tas, ko Jeruzalemē, Eļļas kalnā, pirms divtūkstoš gadiem pravietojis Jēzus.

229. Tiks Saule aptumšota un auksta paliks Zeme, Mēness ietīsies asinīs un Gans tiks šķirts no pulka.

230. Uz Zemes kritīs zvaigznītes no Debess augstumiem un visi Debesspēki tad nodrebēdami atsauksies.

231. Tad parādīsies debesīs Dieva Dēla zīme un visas Zemes ciltis tad vaimanās un raudās.

232. Ar lielu Spēku, Godību tad Debess mākoņos nāks Cilvēkdēls un modinās Viņš visus mirušos.

JĒZUS PRAVIETOJUMA ATBILSTĪBU PAZĪST TIKAI VIŅA MĀCEKĻI, BET TE — IZSKAIDROJUMS VISIEM

233. Visi Manas Skolas mācekļi šo gara atbilstību pazīst, bet citiem, kas to nesaprot, Er gribu to skaļi zināmu darīt.

234. Ir visas debess zvaigznītes gan saules, gan ar zemes, un augi, zvēri, cilvēki tos apdzīvo kā šo Zemi.

KUNGU PAVADĪJA CITU DEBESS ĶERMEŅU IEDZĪVOTĀJI, TIE NĀK ARĪ ŠODIEN ŠURP INKARNĒTIES, LAI KĻŪTU PAR DIEVA BĒRNIEM.

235. Kad sadzirdēja cilvēki uz attāļajām zvaigznēm, ka Es, viņu Lielais Gars un Dievs uz šo Zemīti nācis,

236. Tie lūdza Mani dedzīgi drikstēt Mani pa-

vadīt šurp. Es neliedzu nevienam to un daudzi te piedzimt nāca.

237. Tiek atmiņa tam atņemta, kas piedzimt šajā Zemē nāk, lai kļūtu par Dieva bērnu.

ZVAIGŽŅU BĒRNI NĀK ŠURPU KĀ RAŽAS NOVĀCĒJI

238. Vēl tūkstoši no zvaigznēm nāk šurp kā ražas novācēji, jo ražas laiks Dieva Valstībai šodien jau ir sācies.

239. Tomēr daudzi arī no zvaigznēm šeit uz Zemes ir dziļi krituši, jo sātans, ērglim līdzīgi, tur viņus savos nagos.

240. Kad viņu piederīgie, no augšas to uzzināja, tad satricinājās spēki un nogranda cauri telpai.

NEMŪŽAM CITA ZVAIGZNE UZ ZEMES ŠIS NEKRITĪS...

241. Nemūžam cita zvaigzne uz Zemes šis nekritīs, jo gandrīz vismazākā gaisma ir mūsu planēta Zeme visā zvaigžņu ganāmpulkā.

SAULE — KRISTUS TĪRĀ MĀCĪBA, KURA TIKUSI LIETOTA, MAINOT IEKŠĒJO PRET ĀRĒJO

242. Saule, par kuru Es teicu, ir Mana tīrā Mācība, ar kuru vēlāk ir sākuši tirzniecību ar mērķi vairot sev mantu.

243. Cik tālu pasaules priekšrocībām tā ļāvusi sevi izmantot, tā tikusi lietota, iekšējo izmaiņot pret ārējo.

MĒNESS — ĀRĒJĀS SEKTAS, KAS KARO SAVĀ STARPĀ

244. Mēness, ar svešu gaismu allaž kas greznojas, attēlo ārējās sekta, arī tās savu studēto gaismu vai katru mēnesi maina.

245. Jau bieži bijušas tās asinīs ietītas; tā vietā, lai citas mīlētu, pilnas naida, skaudības, atriebe, ar slepkavībām un uguni tās citas citu apkaro.

246. Vārds “Cilvēkdēla zīme”, kas no jauna jums ir atklāts, tik gaišs, skaidrs, tīrs ir, ka no tā katrai kļūdaini jāatkāpjas.

ZEMES CILTIS — TĪRIE ANTIKRISTI

247. Lūk, “Zemes ciltis” — visas tās ir tīrie antikristi! Tik ārējais ir vērtē tiem, tie iekšējo iznīcina.

248. Tie vaimanā jau tuvu, tāl, to spēlei drīz ir gals, jau daudzi tagad pamest grib ārējo maldinātāju baznīcu.

JAU KRISTUS IR ATNĀCIS JAUNAJOS MĀCEKĻOS; VIŅU ĪPAŠĪBAS

249. Bet Pats Es tagad nonācis Savos jaunajos mācekļos, tajos brīnumspēks un godība, kam nevar šķēršļus likt.

250. Un mākoņi ir mācekļi, ir Debess viņu sirdis, kur sēdekli sev ņēmis Es, tur valdišu nu mūžos.

251. Ar darbīgas mīlestības zobenu tie visi apjozušies, pašreizējā stipri, tie spēj atsist visus triecienus.

252. Tie viltīgi kā čūskas ir un maigi kā baloži, kā bruņu cepure tiem patiesība un ticība kā vairogs.

253. Kā bruņas kalpo pazemība un atziņa kā kompass, un nesavtību lieto tie kā kaujas cimdu karā.

254. Kā miļākais teiciens tiem žēlirdība un piedošana, pašāvības pilni un pacietīgi cīnās viņi par garīgo pamācīšanu.

IZBEIGSIES DOGMAS UN CEREMONIJAS UN IZGAISĪS DUSMU DŪMI

255. Dogmas un ceremonijas drīz sadegs mīlestības ugunī šķīstošā, bet no to pelniem uzdziedēs Patiesības koks, pilns degsmes.

256. Vispirms gan celsies dusmu dūmi tumšākie, taču kļūs tie pamazām arvien gaišāki, līdz beidzot paliks tikai miglas dūmaka — un tad arī tā itin ātri izgaīs.

257. Tāpat kā Saule lietū varavīksni rada, kas ar septiņu krāsu daiļumu mākoņus caurspiež,

258. Tā arī tagad Garīgā Saule dūmakā radīs septiņus Vārdus: mīli Dievu un vienlaicīgi arī savu tuvāko.

259. Šī ir Kunga Atgriešanās gaišā, skaidrā Gaismā, un, patiesi, nekādi nav tā tālu, jo ir jau gatavi daudzi tās augļi.

IR DAUDZ ĀRĒJO BAZNĪCU, GRŪTI IZŠKIRT, KUR KĻŪT SVĒTLAIMĪGAM

260. Tā uz Zemes šodien ir daudz ārēju baznīcu un grūti ir izšķirt, kur var kļūt svētlaimīgs.

261. Jo katra no tām runā savu domu un tic sevi pareizu esam, un tic, ka Galva Kristus ar to paliek saistīts visās Zemes dienās.

262. Jo katra ārējā baznīca patur sev Raksu tekstu uz mūžiem — Es palieku ar jums, Mani mācekļi, līdz pašam pasaules galam!

263. Bet tagad rodas jautājums — kas ir Mani mācekļi? Kā dzīvo tie, kā gērbjas un — kur viņu mājoklis?

264. Pats došu atbildi Es jums, lai jums nav jā-

min daudz. Kas visu dzird un redz un zina, tas pazīst arī mācekļus pēc to dažādiem veidiem.

MŪSDIENU KRISTUS MĀCEKĻI

265. Es saku — lai arī skaitā maz, vēl eksistē mācekļi, kas tā kā Manējie toreiz, dzer no it rūgtā kausa.
266. Atrāvušies no pasaules, tie dzīvo pieticīgi, tie nekrāj naudu, mantību, bet dzenas pēc garīgā.
267. Kad kopā ar pasaules bērniem tie nāk, no to runas ir skaidri redzams, ka garīgs ir viņu domu veids.
268. Uz Mani vada tie sarunas, uz sava prieka Avotu, arī veco mācekļu valodās Es biju galvenais sarunu temats.
269. Un, ja reizēm neizdodas tas, tad sāp noteikti tiem sirds, jo vienmēr no mutes izver tas, ar ko pilna ir sirsniņa.
270. Pasaules sarunas riebjas tiem, tādēļ labāk viņi klusē, un, ja pabeigts ir viņu pienākums, tie no sabiedrības vairās.
271. Viņi nepārēdas un nespēlē ne biržās, ne arī kārtīs, viņi nemelo, nepārkāpj laulību un nedzen miesas kārību — viņi vairās no netikuma itin visos tā veidos.
272. Viņi nedanco, nešņauc un nepīpē, tas dvēselēm liek smirdēt; no alkohola tie mūk kā no indes, no augļošanas tie nodreb.
273. Viņu augstākā bauda esmu vienīgi Es, Manis dēļ viņi visu pasauli mestu prom kā cauru riekstu.
274. Savos nabadzīgajos brāļos tie Mani bieži baro un dzirdi, dodot to, ko tik grūti ir spiesti sev viņi paši iztikai pelnīt.
275. Un patiesi, patiesi, viņi ir Mani istākie mācekļi, katru dienu viņi kopā ir, esam vienoti visi uz mūžiem.
276. Es vadu soli pa solim tos, mācu viņus par skolotājiem, katru brīdi ar viņiem runājot, lieku tiem iesākt mācīt.

KĀ MĀCEKĻI ATŠĶIR ALGOTĀ GANA BALSĪ

277. Skaidri savās sirdīs tie dzird vienmēr Manu Balsi, allaž viņi seko tai visstingrākajā kārtā.
278. Mirkli pazīst Mani katrs Labā Gana balsi, kas tos vienmēr pasargā no vilka kārībām un, kas bagātīgi ved visos labos darbos.
279. Algotā gana balsi tie ļoti labi atšķir — dobjā nāk tā no ārienes, bet iekšējā liek klusēt.
280. Tādēļ, ka tie algas kalpu no pirmā skata pazīst, nevar neviens māņpraviētis viņu gai-

tu aizkavēt.

281. Ir viņi Mani mācekļi, jo mīl tie tikai Mani, tie pazemīgi sirdi ir, uzveikuši pasauli sevī.

KAS GRIB BŪT MĀCEKLIS, LAI NESTUDĒ NEKO

282. Kas grib Mans māceklis reiz būt, tam nevajag studēt neko, lai iztira tikai sirdi spodru un grezno ar mīlestību.

PAR VELTI SAŅĒM GUDRĪBU, KAS MĪLESTĪBU UN ATSACĪŠANOS TRENĒ

283. Kas mīlestību, pazemību, atsacīšanos trenē, tas dzīvību gūst sevī un gudrība tiek piemesta tam vienkārši par brīvu.
284. Ir Svētais Gars, kas gudrību dod un šādu mācekli "gudrs" pasaules studētājs vairs nevar apvest gar stūri.

MAZ IR MĀCEKĻU, KAS ATSAKĀS NO PASAULES

285. Un taču maz ir mācekļu, kam pasaule nav vērtē, kam sirdi Mana mājvieta, kas Manu Balsi uztver.
286. Vien zinu Es tik patiesi, cik sasniedz šādu stāvokli, tie ir patiesi retāki kā kroņu dimanti.

KUNGS NEVAR LĪDZĒT DIVU KUNGU KALPIEM

287. Tiem studējušiem kundziņiem, kas blakus biznesam pa reizei labprāt paņemtu ar savā sirdi Mani,
288. Vislabāk gribot, nevaru Es viņu vēlmi pildīt, jo Man bija jāņem iebraukšanai (Jeruzalemē) ēzelienu kumeļš.

BĪBELES TEORĒTISKIE STUDĒTĀJI NAV KRISTUS MĀCEKĻI

289. Kas tikai teorētiski studē Bībeli uz Zemes, uz augstu posteni mērķēdams, tas nevar kļūt Mans māceklis.
290. Kas šeit grib kļūt Mans māceklis, tam vajag šeit uz Zemes Dieva jauno kārtību praktizēt un stingri pašam cienīt.

SĀKUMOS DIEVAM TUVĀKAIS BIJA LIELAIS GARS LUCIFERS

291. No sākumiem bija lielais gars — Lucifers Man tuvākais, bet nekaunībā cēlās tas un teica — tronim manam Universā ir jābūt augstākajam!
292. No Manis attālinās tāds, tā spītība to aizdzen — un stīvā matērija vēl pat šodien tur to gūstā.

JAUNAJĀS DEBESĪS DIEVAM TUVĀKAIS BŪS
VISMĀZĀKAIS

293. Tādēļ Es radu kārtību jaunu — jaunas Debesis un jaunu zemi, kas tajās būs tas mazākais, tas kļūs Mans tuvākais.
294. Pats nokāpu Es zemībā, lai Luciferis zina — pat Es kā Visaugstais Gars spēju paklausīgs būt patiesībā.
295. Kas citu priekšā vienmēr ir kā sevī vismazākie, tie Valstī Manā būs lielākie un reiz Man vistuvāk stāvēs.

TRAUSLAIS, NIECĪGAIS CILVĒK, NELEPOJIES

296. Kā, cilvēk, tu vari būt tik lepns? Labāk pieņini savu postu! Savu Garu Es tevī gan ieliku, taču tā ir tikai dāvana!
297. Tev pasaule nav patvērumš, tava dzīvība — kā tvaiks, tava dvēsele ir tīrais grēks, tavu miesu Es saucu — zeme!

CILVĒCISKĀ TRĪSVIENĪBA

298. No gara, miesas un dvēseles ir veidots katris cilvēks; tā gara ietērs ir dvēsele, bet miesa — ietērs dvēselei.
299. Cilvēka gars ir daļiņa no mūžīgā Dieva Gara; šī tīrā, patiesā līdzība, tā nāk no Dievišķās Sirds.
300. Dzīvākā, patiesā Dzīvības Gaisma ir Dievs, dvēseles sirdī mītošais Augstākās Būtnes attēls.
301. Ir miesa tikai ārējais, dvēsele iekšējā, bet visuiekšējais ir gars, tas meklē tikai Debesi.

CILVĒKA PERSONĪGO "ES" VEIDO DVĒSELE, TĀ JŪT UN DOMĀ UN IR TENDĒTA UZ ĻAUNO

302. Dvēsele veido personīgo "es", ir tā, kas dzird, domā, runā; tā dvēsele, kas ēd, garšo, redz un ož, un visbiežāk pati sevi muļķo.
303. Tās griba vairāk ļauno mīl, kā sniedz tas uz labo; tādēļ miesai mīlāk kalpo tā nekā seko Dieva Balsij.
304. Ir dvēsele ēteriska miesa iekšējam Dieva Garam, tā ļoti līdzīga Zemes miesai, bet redz to tik gara acs.

CILVĒKA GARS — LAI IR KUNGS PATS SAVĀ
MĀJĀ

305. Kā cilvēka gars ir spogulis iekšējai gara valstij, tāpat tas ir arī spogulis ārējai pasaulei.
306. Tādēļ vajag katram pūlēties pamodināt savu garu ar mīlestību un tikumību un vēl ar pazemību — tā varēs gars ātri pamosties.
307. Un kļūs tas spēka pilns un stiprs un kungs

pats savā mājā. Tā māja ir dvēsele nemirstīgā, kas mājā miesā kā mājā.

MĀCĪBU VAJAG TIKAI DVĒSELEI UN MIESAI.

308. Bet mācību vajag tik dvēselei un miesai, jo gars ir jau mūžam pilnīgs: lūk, tieši no Dieva Sirds tika tas uz dvēseles sirsniņu sūtīts.
309. Pēc būtības jūsu gars ir tikai skaidra un tīra mīlestība; tādēļ viņa mīlākā barība ir — Dieva un tuvāka mīlestība.
310. Tāpat kā miesa bez dvēseles neko nevar darīt uz Zemes, tā nevar bez dvēseles arī gars nekad īsti patstāvīgs kļūt.

GARS NEVAR BŪT BEZ DVĒSELES, SAVA
ORGĀNA

311. Jo bez dvēseles ir gars tikai viena Dieva doma. Tā dzīva gan, tik sevi neapzinās, jo vēl tā ir ierobežota.
312. Gara dzīvības pamats un orgāns ir dvēsele. Tik caur dvēseli tas darboties var, brīvs no važu gūsta.
313. Asākais ierocis gara redzei ir viņa mīlestība, tā caurstaro Debesis un arī Dievs ir Pati Mīlestība.
314. Ar gudrību gars tikko var aizsniegt Mana tērpā malu, jo gudrība vai pasaulesprāts tik ārējo vien uztver.

GARS UN DVĒSELE KĀ VĪRS UN SIEVA

315. Ir gars un dvēsele kā vīrs un sieva no Dieva sakārtoti: vajag dvēselei kā sievai vīram — garam labprāt pakārtoties.

MIESAS SIŠANA KRUSTĀ ATBRĪVO GARU

316. Lai varētu Dieva Gars jūsu krūtīs no saistēm atbrīvoties, tad jūsu miesai ar visām tās kāribām ir jātop krustā sistai.
317. Kaislību attēlo krusts, pienaglot nozīmē — uzvarēt! Pašai dziedība ir krusts, naglas saucas — mīlestība!

PASAULE DZEN ĀRĀ GARU

318. Ārējā pasaule tā kā sērgu met ārā no krūtīm Garu; jo valdītāre, mantaskāre un mīesskāre ir garam tikai važas.
319. Tad jo drīz manis ikviens, cik mīlēt gan ir saldi — Dievu un brāļus, trūcīgus un bagātus, un pat tad, ja tie nodara pāri.

CILVĒKA GARĀ IR PĀRSTĀVĒTS VISS UNIVERSS

320. Vai zināt, ka viss zvaigžņu jums ar visām savām formām, sakārtots mazos attēlos, dus

apslēpts jūsu garā?

321. Ja Universa nebūtu ik cilvēka iekšienē, bez zvaigznēm jūsu acij būtu viss ārējais debessjums.
322. Un katru cilvēku, eņģeli ar visiem priekiem, sāpēm, pat visu gara pasauli nes katris savā sirdī.
323. Un vēl ik cilvēks sevī nes gan Debesi, gan elli, un šķīstītavas ugunis ir katrā cilvēka dvēselē.

DEBESIS UN ELLE NAV VIETAS, BET GAN GARA STĀVOKĻI

324. Un nav tās vietas kā ārējās, ko velti daudzi meklē, bet tie ir gara stāvokļi iekšējā gara dzīvē.
325. Kas izdibināt garu grib, lai neļauj sevi saistīt pie ārējās māņu čaulas — tā tas nesatvers neko.

MATERIĀLO VAR PĒTĪT KĀ GARA PASAULES PAMATU

326. Bet ārējo kā pamatu nemaz nav slikti pētīt; kas pazīst lietu pamatu, tas gara pasaules kodolu tur itin viegli atklās.
327. Kad iznirst domas iekšējās jūsu sirsniņā — tā jūsu gara pasaule, tai pievērsiet uzmanību.

KAD DOMĀJAM PAR AIZGĀJĒJU, TAS GARĀ IR JAU AR MUMS

328. Kad kādu atceraties jūs no gara pasaules, tad viņš jau garā ir pie jums, jūs garā uzklausa.

DVĒSELES IR RADĪTAS NO LUCIFERA GARA ĻAUNĀS SFĒRAS

329. Mūsu dvēseles nāk no apakšas, no dzīvas substances; no viena gara ļaunās sfēras reiz visas radušās.
330. Bet gars tikvien no augšas nāk; tas atkritušās dvēseles no viņu mēslu jūras velk šajā Zemes dzīvē.
331. Ir ār pasaule līdzīga nakts sapņu tukšām pasakām, kas pazūd, tiklīdz pamostas gars atkal jaunai dienai.
332. Kad dvēsele satraukusies ir un nevar atrast mieru, tad arī miesai miera nav, tā neder kalpošanai.

MIESA PATI PAR SEVI IR NEDZĪVA; TĀ KĀ MAŠĪNA DARBOJAS AR UGUNI, ŪDENI, TVAIKU

333. Kā mašīnas ir nedzīvi visi cilvēku ķermeņi. Tiem caur uguni, ūdeni, tvaiku ir jākalpo cil-

vēka prātam.

334. Jo kā gars domā un grib, tā caur dvēseli miesa tiek kairināta un iedvesmota, taču darbojas tikai dvēsele.
335. Tāpat kā Zemes apgērbs, ko nevalkā uz miesas, nevar kustēties un doties kaut kur, tāpat ir ar dvēseles tērpu.
336. Tik dumjš taču nevar neviens būt — ka veco tērpu noliktu, pirms sevim jaunu gādātu, un staigātu tad kails?

CILVĒKI, DZĪVODAMI MATĒRIJĀ, LIELĀKOTIES IR IGNOREJUŠI GARĪGO MĀCĪBU, UN NU GARĪGAJĀ PASAULĒ DVĒSELES IR KAILAS

337. Un tomēr vairumam dvēseļu, kad vecais tērps sagrabējis, nav jauna, ko uzvilkt mugurā, jo itin nekas nav gādāts.
338. Pavisam akli un kaili tie iet un kauc, un vaimanā, sūdzas; savā vieglprātībā nav maniņģuši, ka novalkāts pilnīgi vecais.

KAS JĀDARA, LAI GARĪGAJĀ PASAULĒ DVĒSELEI BŪTU "MANTA" — DZĪVES PAMATS

339. Ne Mani, ne Manu Svēto Vārdu nekad tie nav prasījuši, daudz ļaunāk nu iet tiem tur, kā šeit apdedzinātiem.
340. Jo jaunu tērpu dvēseļu valstī sev kas vēlas iegūt, tam šeit vēl savā ķermenī vajag apžēloties un līdzijust.
341. Tam jābūt kā patiesam tēvam visiem nabagiem, atraītnēm, bāreņiem; tādām ir jābūt viņa priekam — paēdināt izsalkušos.
342. No galvas līdz papēžiem apgērbt, kas kails, kā kronēto — ubagu mīlēt, cienīt un godāt.
343. Tādas dvēseles Garīgā pasaulē staigā sarkanās purpura drēbēs, jo tur mīlestības darbi parādās sarkanā krāsā.

PASTARĀ DIENA — KAD DVĒSELE CEĻAS AUGŠĀM AR SAVIEM MĪLESTĪBAS DARBIEM

344. Tā ir tā miesas augšāmcelšanās, par ko ir raksījis Pāvils, tā notiek dienā pastarajā, kad dvēsele no miesas šķiras.
345. Jo jūsu vecais dvēseles nams nemūžam nēcelsies augšām; to tārpī galīgi nograuzīs, kā jūs daudzkārt jau pieredzējuši.
346. Tā kļūda robežojas ar plānprātu — kurp ar tiem vecajiem tērpiem?! Tie izkurtuši un smirdīgi un novazāti driskās — gan vīru, bērnu un sievu. —
347. Vēl greznojas — par lielu naudu pasūta bērnu ceremoniju. Tos balzamē un fotografē un kvēpina vīraku un smaržas.

348. Tā miesa, kas pēdējo soli spērusi, pārvēršas atkal tārpos, no kuriem katrs ir kā Dievs, kam dots to miesu noēst.

MIESA NEMŪŽAM NECELSIES AUGŠĀM, TIK LAICĪGI DOMĀJIET PAR SAVU DVĒSELI

349. Bet nabaga dvēsele blakus stāv, no sala un aukstuma drebot, tā trīc no slāpēm, izsalkuma un rūgti izsaucas:

350. Kaut būtu es no savas pārbagātības biežāk nabagiem atlicinājis, tad nebūtu tagad es bezpajumtnieks un būtu noteikti arī apgērbts.

AR NETAISNO MAMONU RADIET SEV DRAUGUS

351. No netaisnā mamona līdzdaliet citiem, radiet prieku vēl šajā dzīvē; lai tad savos dzīvokļos kādreiz tie uzņetu arī jūs.

352. Ja it nevienu reizi kāds pie miesas nebūtu grēkojis, un pārdroši, tāpat kā Man, tam būtu pamats izteikt —

353. Vai varētu gan kāds no jums man uzrādīt kādu grēku? Kas redzējis mani miesu cildinām, ka es to neapspiestu? —

MIESAS SAPŪŠANA IR TĀS GRĒKU SEKAS — BEZ GRĒKIEM TĀ VARĒTU TIEŠI PĀRIET GARĪGAJĀ

354. Tā miesa, kas būs tā dzīvojusi, tā neredzēs sapūšanu — uzreiz pēc atkrišanas tā var pāriet garīgajā.

355. Arī Manas Miesas Māmiņa bija brīva no meliem un grēka, tādēļ arī Viņas kapā nevar atrast pūšanas pēdas.

356. Arī Enoha un Elijas ķermeņi pazuda prom no Zemes kā ēnas, jo viņu dvēšles un tīrais gars bija garīgojuši miesas.

357. Bet kas miesas dzīvē ir grēkojuši — ko gan citu var tie gaidīt? Viņu miesai ir jāsapūst.

GRĒKI MATERIALIZĒ DVĒSELI, MATĒRIJAI MIRSTOT, DVĒSELE SAJŪT VISLIELĀKĀS SĀPES

358. Caur grēkiem tādas dvēseles pašas sevi materializē, un miesas nāves brīdī tad tās sajūt vislielākās sāpes.

359. Jo, kas dzīvo vienīgi miesā, tas jau tagad atrodas ellē, bet nejaus no tā it neko, jo materiāla un tumša ir tāda dvēsele.

MIESĪGAS DZĪVES AUGĻI — GARA NONĀVĒŠANA

360. Lūk, tādi miesas augļi ir, un kā to ciltsvecāki pašā augšgalā stāv augstprātība un netiklība; citādi dvēsele sajostos nemierīga!

361. Šeit pirmdzimtibai nav vērtības, tādēļ nesako nekāds (grēku smaguma) reģistrs; ar iekārē degošiem (stoehr) skatieniem steidzas kurp — ak uz sacensību brāļi!

362. Gan varaskārē un skopumā un arī mānīšanā; gan sliktumā, lišķos un melošanā, gan ļaunprātībā un nomelnošanā līdz ar niknumu, patmīlību un paštaisnību.

363. Arī mantkārē, dusmās un greizsirdībā līdz ar viltu un intrigām; slepkavībā un asinskārē un tuvāka nosišanā, laulības pārkāpšanā un arī nepatiesā liecināšanā.

364. Un atriebībā un savtīgumā, tukšā arišķībā, stridos un šķelšanās; tāpat kaitināšanā, zagšanā, netaisnībā un visu pakāpju augļošanā.

365. Un izmisumā un ļaunumā, un neticībā un lepnumā, goda atņemšanā un neīstumā, patvaļībā, miesaskārē un pašnāvībā, rīšanā, uzdzīvē, slinkumā.

366. Arī smēķēšanā, šņaukšanā, tabakas zelēšanā līdz ar lādēšanos, apvainošanu un dancošanu. Kārību visapkārt redz, tie grimuši baudkāres sērgā pilnīgi.

367. Izdevīgums un visāda spēlēšana — biržā, ar kauliņiem vai kārtīs; cietsirdība, nemīlestība un visu veidu lielīgums —

368. Tie visi ir miesas augļi un gara slepkavas; to dēļ tā ir pievilta cilvēce, jo tik miesas vadībai tā ļaujas.

PĒC SAVA BRĪVA LĒMUMA UN MĪLESTĪBAS UZ DIEVU TAS VISS IR SEVĪ JĀPĀRVAR, LAI PAMOSTOS GARS

369. Pēc sava brīva lēmuma un mīlestības uz Dievu to visu jāvar katram ir no sevis izmest laukā, tik tā tas garu modinās, kas viņa vēlmes tad mierinās.

370. Jo kas caur garu nāvē tā iekš sevis miesas darbus, tas būvē sevī Debesi, kur pats reiz arī dzīvos.

371. Jo Gara koks ir jūsos svēts un tādi arī viņa dzinumi. Tā ciltstēvs ir pats Jēzus Kristus un ciltsmāte — Mīlestība.

SVĒTĀ GARA AUGĻI

372. Un tādēļ svēts ir pirmdzimtais — tā darbīgā Ticība, bet viņas māsa Gudrība — tā valda savā namā.

373. Ir pazemība, miermīlīgums, pacietība — Svētā Gara augļi, bet žēlsirdība un cēlums — tie pieder Debessvalstij.

374. Un lēnprātība, neatlaidība, viesmīlība un brāļu mīlestība, arī patiesība, labums, mai-

- gums, prieks un īsta ienaidnieka mīlestība.
375. Un sirds tīrība, iekšējs miers un patiesa sevis pazišana, svētums, upurēšanās spēja un tīri garīgā atziņa.
376. Un nesavtīgums līdz ar līdzcietību un apžēlošanos, un dievbijība, atturība, kā arī cerība un pašlūgšana.
377. Arī pašaielāšanās, mierīgums, piedošana, kā arī vienprātība, nevainība un patiesīgums, pieticība un tikumība.
378. No zvaigznēm šim ir katram jāceļ sava iekšējā baznīca; bet formām ārējām nav nozīmes nekādas.

IEKŠĒJĀ BAZNĪCĀ ATRODAS GARA AUGĻI,
ĀRĒJĀM FORMĀM — RELIĢISKAJĀM
DENOMINĀCIJĀM NAV NEKĀDAS NOZĪMES

379. Vai baptists tu vai kalvinists, romkatolis vai luterists — nav pāriet citos jēga, tie visi lolo ārīgo.
380. Vien mizu visi tie grauz: mīlestības vietā tie cīnās, tā vietā, lai vērstos uz iekšu, tie vieni burtu jā.
381. Bet tīrais iekšējais Dzīvības kodols garu no nāves atraisa, diemžēl visiem tas paliek tāls, kamēr vien neizspiežas caur ārīgo.
382. Tad labāk mīlot apskaujieties, brālīši un māsas: tad radīs katris Mani sev sirdī un Pats Es jūs mācīšu.

MĪLESTĪBA UZ DIEVU UN SAVU TUVĀKO — ŠĪ
BAZNĪCA IR JĀKOPJ IT VISUR, KUR CILVĒKS
KĀJU SPER

383. No mīlestības pret Dievu un tuvāko ir jāpārplūst katrai sirdij — gan kambarī un pie pavarda, gan baznīcā un arī kapellā.
384. Kas tā ar Mani saistīts, ir baznīcu jau atradis; tur katru brīdi atradis tas nožēlu, mieru, svētību un gaismu.
385. Kas vienmēr Manus Vārdus tur, ir tas, kas Mani mīl, kas Mani dala ar pasauli, ir pats, kas sevi māna.

KAS JĒZU DALA AR PASAULI UN NĪST VĒL
SAVUS BRĀĻUS — TIK SEVI UN CITUS MĀNA

386. Un kas te teic, ka Mani mīl, bet nīst vēl savus brāļus, tas ir, kā saka Jānis — vien slepkava un melis.
387. Kā var viņš Mani, ko neredz, no visas sirds gan mīlēt, ja nīst viņš tos, ko taču redz, un nedzenas pēc miera!
388. Tā skatos jūsos Es ar prieku, kad mīlējat cits citu, jo tas, kas savu tuvāko mīl, pie rei-

zes mīl jau Mani!

389. Jo vairāk cilvēks sirdi par templi atvēl Man, jo apskaidrotāka diendienā arvien vairāk top tā miesa.

SIRDS IR JĀIZVEIDO PAR TEMPLI VIENĪGI
DIEVAM, VISS CITS, LAI AR SĀPĪGI, IR JĀIZMET
LAUKĀ

390. Ak, cilvēk, tikai Es, tavs Dievs, esmu nemirstīgs tavā sirdī! Kas vien tur vēl ir, tas viss ir nedzīvs, tam jātiek laukā ar sāpēm!
392. Kad nobriedis cālitis, caurknābj viņš čaumalu, kas līdz tam to sargājusi, un atstāj to čaumalu un staigā brīvs, jo tā vairs nav noderīga.

VIENĀDI MĪLĒT VISUS BRĀĻUS, LAI DARĪTU
TIE, KO DARĪDAMI

393. Lai jūsu mīlestība ir vienlīdzīga, nekādu atšķirību! Lai viņi kā Atkalkristītājs sev patur Jordānas gultni!
394. Lai viņi bauda vīnu un maizi, neuzlūkojiet tos kā ienaidniekus, vai būtu tie miljoniem apvienībā vai tikai mazās draudzēs.
395. Vai dodas uz Romu kā svētceļotāji, vai godā tie savu Caru. Pat, dzirdot par sevi "Welsch" dziesmu, godiniet tos kā brāļus.
396. Ja viņi svētceļot priekšroku dod vietām, kur pelūgt Dieva Māti, vai savu ausi tie labprātāk dāvā doktoram Mārtiņam Luteram.
397. Un tura tie sabatu vai tikai svētdienu, Dievu meklē matērijā, ja maksā tie desmito tiešu un paši to arī saņem — lai tikai nevienam nelād!
398. Vai mācās tie Svedenborgbaznīcas gudro mācību, kas skaidri izklāsta Dieva Mīlestības bausli un māca, kā Tēvu — Jēzu godāt.
399. Neizslēdziet arī spiritistu, tas praktiski un skaidri dziedē. Un arī ne rupjo materiālistu, kas jau praktiski pārdzīvniekojies.
400. Un teozofus, kas ne pēc Manas kārtības mīl, kas paši savu mācību nelieto, par spīti tīrai, gaišai un skaidrai gaismai, kuru iekšienē paliek aizslēgta.
401. Lai arī tieši no Manas Mutes plūst ūdens, kurā tie peldas, kas pēc tā darīs, tiks vesels, bet citiem gan nāks tas par ļaunu.
402. Vispārējas sabrāļošanās labā — ievērojiet, jūs vārda pēc kristieši! — un cilvēces kalna pazemošanai ir labi arī sociālisti!
403. Vai brūns, vai sarkans, melns vai balts — kā brāļus visus sveiciniet, ja paši sevi labprātīgi no Debessvalstības negribat izslēgt.

404. Jūs Manā lielā namturībā it labi varat visi dancot, tik iepriekš jāklūst jums veseliem — pilniem pazemības, mīlestības un ticības.
405. Tik Es Viens jūsu parādus spēju iznīcināt un gribu jūs kā svētceļniekus svētīt. Esiet pacietīgi cits ar citu šajā pārbaudījumā dzīvē!

PANESIET CITS CITU, ATMETIET KARUS

406. Tad atmetiet savus bezmērķa strīdus, kas ļaunu nes abām pusēm; kur katris ķīlidojas par savu taisnību, tur atspirdzinās sātans.
407. Kur duncim līdzīgs ir katrs vārds, tur labāk būtu klusēt. Neuznirs cīņas griba nekad, kur mājō griba mīlēt.

IZŠĶIROŠAIS IR DARĪT LABU, PAT, JA MĀCA KO NEPAREIZU; JO KĻŪDĀS GALU GALĀ VISI

408. Ja kāds tik savu taisnību atzīst, bet arī daudz laba dara, pat atstāts viens, tas tomēr būs lielu tautas pūļu ieskausts.
409. Ļauj katram ticēt tam, ko tas spēj, citādi tu mācīsi kurlos. Tavu sistēmu nepieņems tie un uzgriezīs muguru tev.

NETIESĀJIET, TIK KUNGS ZINĀS, KO DARĪT

410. Ir droši tas, ka visi kļūdās, tādēļ netiesāji un nenoniecini — jo tā tie apjuks vēl vairāk, un jūs viņi nesapratīs.
411. Tādēļ skabardziņa lai dus it mierīgi brāļa acī. Jūs zināt — censies iztiesāt tos — ir pret patieso kristietību.
412. Lai stoīķim darītu skaidru prātu, vislabāk der spiritists; bet kāda veģetārieša gaisma darītu viņu tik bailīgu.
413. Ļaujiet miegamicem vēl kādu brīdi mierā. Es kā Modinātājs gan zināšu, ko ar tādu darīt.
414. Ir, tiesa, visi cilvēki uz Zemes ir grēcinieki, un taču katrs brīvi var šeit kļūt par Dieva bērnu un mazliet vēlāk Debesīs — par Valstības mantinieku.
415. Lūkojieties uz putniņiem, cik dažādi ir to veidi, tie visi ar savām dziesmiņām savu Radītāju godā.
416. Gan meža strazds, sarkanriklītis un žubīte, un cīrulis, lakstīgala un strazds, un zilīte (Zeisig) un (Stieglitz) dzied tikai Manam priekam.
417. Lūk, pateicīgi godina aiz prieka Mani vijolītes un lilijas un rozītes un milzums citu puķu kā savu Radītāju.
418. Bet šeit, Manā bērniņu dārzā, ir dažādu veidu cilvēki — gan lieli un mazi, gan jauni

- un veci un visi tie gaida uz Mani.
419. Gaida kurlie, paralizētie un aklie — lai Es tos visus vēl dziedētu, bet kur spēcīgas sievas un vīri ir — tur Esmu Es jau bijis.

ORĶESTRIS — LABAS BRĀLĪBAS SIMBOLS

420. Labas brālības simbols ir mūziķu kapella — tur savienoti tik daudzi locekļi un skan harmoniski, gaiši.
421. Visdažādāko instumentu toņus savieno mūziķu mīlestība, tā arī Miera Valstības tronis savienos visas sekas.
422. Tik mīlestība ir tā saite, nav iespējams citādi savienot vienā tik dažādos toņus un skaņas.
423. Ja lepns basa pūtējs prasītu citiem spēlmaņiem spēlēt kā viņš, un to darītu arī flautists —
424. Kur tad paliktu harmonija, tik daudzu savienība, ja tie stundām sāktu ķīvēties, kurš no viņiem ir ģēnijs un kurš visulabākais spēlētājs.
425. Taču droši nāk Mana svētība, ja dziļi jūs ieklausāties, un ja jūs īsti brālīgi ar savām domām apmaināties.

VISI, KAS SAUCATIES KRISTIEŠI, SAVIENOJIETIES MĪLESTĪBĀ UZ TĒVU

426. Jo visi, kas saucas kristieši, Mani par Pestītāju un Meistaru atzīst, tiem pašiem ir cieši jāsaistās un jāklūst par brāļiem un māsām.
427. Kas Mani kā Skolotāju tik zina un sauc Mani par savu Meistaru, Manam Vārdam seko ātri un uzticami, to Es zināšu vadīt tālāk.
428. Caur sekošanu Manai mācībai tas atradīs Manu Dievišķību un tad jo vēl vairāk tas aizdegies arī mīlestībā uz Mani.
429. Kas dedzīgi Mani kā Dievu mīl un paļaujas pilnīgi uz Mani, tas drīz arī Tēva Seju un Vaigu Mani ieraudzīs.
430. Tie kļūst par patiesiem Dieva draugiem, tiem nav jaunas un savas gribas, kad tie kļūsumā patiesi un uzticami izpilda mīlestības bausli.
431. Viņi seko Man Saules ceplī un negaisa brāzmās stiprās, Manu labumu viņi ir pazīnuši, kā būtu vajadzējis visiem.
432. Uz savu naidnieku galvām savāc tie degošas ogles, kā istie cilvēku draugi tie nepagurst labu darīt.

NELĪDZ DEDZĪGI BĪBELES SPREDIĶI, JA

APKARO CITĀDI TICOŠOS UN SĒJ NAIDU

433. Ko līdz īsti dedzīgi bļaut, sprediķojot par mīlestību, ja pēc tam sēj virsū naidu un skaudību un traucē citu sektu mieru?

VISIEM VISU LABPRĀT PIEDOT UN PACIEST IR VISLABĀKAIS

434. Var pēdējais kļūt par pirmo, bet pirmais par pēdējo! Tādēļ visiem labprāt visu piedot un klusi paciest ir vislabākis.

435. Kā piemērs labi der jūdu tauta — kā pirmā un izvēlētā tā nespēja mīlēt un tika izdzīta svešumā.

436. Vēl šodien visu savu Zemes dzīvi tie veltī zelta teļam, ir lielākais grēks būt bez mīlestības un tik uz mamonu tiekties.

GRĒKS IR BŪT BEZ MĪLESTĪBAS

437. Bez mīlestības būt ir nāve un grēks, tādēļ palīdziet jebkurā brīdī, dodiet slāpstošam ūdeni, apskaujiet tos, kā Es dariju visiem tiem.

VIENĪGĀ SVĒTDAROŠĀ BAZNĪCA UZ ZEMES UN VIŅĀ PUSĒ — TĀ IR MĪLESTĪBA

438. Lai viņi redz, ka Dievs jūsu pamats, ka nekas nav tāls Viņa skatam; nevis vēl tiem, kam vāja ticība, laupīt pēdējo paļāvību.

439. Rādiet jūs tiem, kā Labais Gans ļauj Savām aitiņām ganīties, izrādiet mīlestību, tā vēl viens otrs paliks un vārgajām kājām.

440. Arī ķīniešiem, izraēļiem rādiet patiesās mīlestības daiļumu. Nabaga indusus, pagaidām aklus, kopā ar turkiem sūtiet pie Manis!

441. Visām tautām, tālām no Krusta, dodiet izgaršot patieso vīnu, jo vienīgi patiesā baznīca liks visiem ieročiem sarūsēt.

442. Vienīgā svētdarošā baznīca — kā Viņā pusē, tā uz Zemes — ir mīlestība, kura radīs reiz vienu Ganu un vienu ganāmpulku.

MĪLESTĪBA VISU VEIDU CILVĒKUS SAVEDĪS VIENĀ GANĀMPULKĀ

443. Jo Zemi un Debesis, patiesi, vien mīlestība kopā saista, tā no visu veidu cilvēkiem Dieva bērņus rada.

444. Tie visi tad kā dēli un meitas Debesu Tēvu skatīs un mantos arī Debess Namu un Viņa Svētlaimīgās Acis.

445. Taču patiesajai Gudrībai vajadzēs tad Mīlestības rosību vadīt; un visu cilvēci varēs tā no pamatiem padarīt cēlu.

446. Bet tā kā laiks tik bēdīgs ir, nav pazīstama mīla. Es iededzu jums mazu gaismiņu, lai jūs ieraugāt Mīlestību.

DIEVIŠĶĀS MĪLESTĪBAS PRIEKŠĀ IZZŪD VISS GRĒKS

447. Ir istā, tīrā Mīlestība kā izpostošā Uguns. Tā saēd visu, kas ceļā stāj, lai tas būtu vai briesmīgais pūķis.

448. Nekas, kas nava tās elements, tās priekšā nevar pastāvēt, tādēļ visam, kas tiek par grēku saukts, būs vienreiz jāizbeidzas.

449. Pat sātans šodien dibenplānā nevar kļūt pavisam priecīgs: tomēr kāda mute šur un tur vēl runā par mīlestību.

DIEVIŠĶĀ MĪLESTĪBA

450. Nekad mīlestība nepretojas bagātam Dieva Garam, tā nevar ienīst un nekad tā netur ienaidu azotē.

451. Kad tai tiek ļaunums nodarīts, tik labo dod tā pretim, cik daudz ar sista netiek tā, nekad tā nesit pretim.

452. Tā neļauj sevi pārvarēt nemūžam ļaunumam, tā iznīcina, kas ļauns un slikts un apslēpj grēku pulku.

453. Iet mīlestība tikla un tīra, sauc citus par brāļiem un māsām; tās Ideāls esmu vienīgi Es, kā Pirmais un Pēdējais.

454. Ir istā mīlestība līdzīga plūdiem, kas jūsu dvēseles tīra; tā skalo nost visus Zemes mēslus un briedumu paātrina.

455. Tā mīlestība, kas ar varu rauj jūsu sirdis pie Manis, Tēva, ir Mans Radītāja spēks jūsos, kas jūs māca un padomu dod.

456. Kas sev izcīnījis ir mīlestību, ir līdzīgs Debesu vasaļiem: visu Debesu spožumu, greznumu var nomaksāt tikai caur viņiem.

457. Plaši atsprāgst Debesu vārti vien no maigas mīlestības dvesmas; jo varens pārsvars ir tai salīdzinot ar zinātnes vīru lūgšanām.

AR MUTI VIEN IZTEIKTA MĪLESTĪBA IR TIKAI MELI, TĀDA DVĒSELE NEVAR PASTĀVĒT

458. Viens otris teic, es dedzīgi Tevi mīlu savā sirdī, mans Dievs, arī savus brāļus mīlu kā sevi, gribu remdēt to bēdas un sāpes.

459. Bet noraida tas viņu lūgumus, tādēļ viņa muldēšana ir meli. Un taču Es līdzekļus devis tam, lai tas šo nastu viegli nestu.

460. Dažs māca tautu līdzīgi, kā darija pravieši, bet pats to negrib izpildīt, jo vajadzīga ir mīlestība!

461. Es saku, garā miris tas un ļoti līdzīgs zvanam, kas arī vilina cilvēkus pie Dieva ar tukšām skaņām.
462. Kāds varbūt vēlas dienu un nakti gavējot miesu mocīt, tas nodomā miesā galīgi izdegt, lai varētu dvēseli rūdīt.
463. Bet nelīdzēs viņam tas itin ne nieka, ja mīlestības nav sirdī: tā neatrast Mani, tik sevīm sāpes tas rada.
464. Un kāds atkal gribētu lūgšanu pēc lūgšanas Manim tik sūtīt, un nelaimes reizēs šur un tur pa reizei bagāti dziedot.
465. Ja motīvs nav patiesa mīlestība, tad tāda dvēsele ir pagalam, jo mīlestība kam dzīvo tik mutē, tas nevar pastāvēt.
466. Ir dažs no mīlestībās tālāks nekā no firmamenta, lai ar no galvas zina tas abus Testanemtus.
467. Ne gudrajiem un bagātiem pieder patiesā mīlestība. Pat ja tu nabags mantībā, mīlestību tu vari iegūt.
468. Dažs varētu caur ticību vien kalnus jūrā pārceļt, tas varētu pat eņģeļus ar gudrību mazliet aizķert.

VIENĪGI MĪLESTĪBA AIZDZEN NĀVI UN TIESU

469. Un nebūtu tam dzīvības, ja nedara mīlestību, ir tikai mīlestība tā, kas aizdzen nāvi un tiesu, jo Mīlestība ir Dzīvība!
470. Ir Mīlestība pamats tas, uz kā stāv Debesis un atkarīgs viss Universs no maigas Mīlas dvesmas.
471. Tā rada un rosās dienu no dienas, tā saista itin visu, tā pāri kapam iet un nezūd it nemūžam.
472. Un arī, ja tu mīlētu visas valodas, gan cilvēku un eņģeļu, un garus redzētu stiprus un vājus un norātu viņu trūkumus,
473. Bet nemīlētu savus nabaga brāļus kā sevi pašu un Mani vairāk par visu pasauli, tad esi tu nožēlojams, mans mīlais.
474. Bet īstā Mīlestība nemūžam nevaicā, vai tiek tā pretim mīlēta; tā tikai mīl — augsto un zemīgo, agri un vēlu, un visos redz vien brāļus un māsas.
475. Tik brāļus, māsas grib redzēt tā, par Kungu un Meistaru Mani vien sauc, tādēļ vienīgi mīlestība skatīs Mani svētlaimīgo garu kori.
476. Un kura sirds ir mīlestībā bagāta, tai arī ir gudrības pilnums. Ir mīlestība pati miera valstība, kam der gan ārējais apvalks?
477. Mīlestība nevienu nenosoda, tā tikai visu piedod, bet ausīs pūtējiem, divmēļiem savu

- ausi nemūžam tā nesniedz.
478. Ir lēnprātība tās mājas, to nesatricina nekādi uzbrukumi; tā nekad neuzpūšas un nekas to nespēj satriekt.
479. Stingri sevi aizliedz mīlestība, tās spilvens ir pazemība; maiga un mīļa tā pasaulei rādās, pastāvīgi tā labu dara.
480. Visa pilnīgā saturētāja saite ir pilnīgā mīlestība; kam pieder jau šī saite, nemūžam tas nenosūļuks lejā.
481. Nekad tā nedomā ļaunu, tā mīl draugus un ienaidniekus; tādēļ sarunas vienmērt tā vada tik un Mani, cilvēces Draugu.
482. Tik uz gaismu ved mīlestība un uz mūžīgu dzīvošanu; ne goda kāro tā, ne naudas, tā nekad nesatraucas.
483. Tik patiesību tā vienmēr teic; no spīta, pašlabuma tā mūk; un skaidrā gaismā staigā tā un pievelk tikai tikumu.
484. Ar dievišķīgu pacietību tā panes, ko Dievs tās cildošanai sūta; pat, ja tā netaisnība vai sveša vaina, tā neiestāsies par savu attaisnošanu.
485. Mīlestība nenoniecina labklājību, bet daļa labprāt gan priekus, gan bēdas — ar ubagu tāpat kā ar karali, nevienu tā neapskauž.
486. Ir mīlestība pieticīga, pēkšņas dusmas to nenomoka. Katru brīdi tā Dievam uzticas, sliktu nodarījusi nav it nevienam.
487. Kop mīlestību patieso, tā atradīs Jēzu! Tā sirdij mieru atnesīs, zudīs sāpes, bēdas un nožēla.

KĀRTU UN TICĪBU ŠĶIROŠNA RĀDA MĪLESTĪBAS TRŪKUMU

488. Kas augst- un zemību uzsver vēl un šķiro sektas un valodas, tautības, tas nepazīst mīlestību vēl.
489. Kur jautā pēc rangiem un stāvokļiem un vienus ceļ citiem pāri un katram vis nespiež roku tūlīt — tur mīlestība nav klātu.

PIEMĒRS PAR DAUDZBĒRNU TĒVU AR SLIMIEM BĒRNIEM

490. Nu padomājiet, arī vienam tēvam, kam vesels pulciņš bērnu — būs daļa starp tiem tie talantīgie, bet citi mazliet mazāk!
491. Un daži varbūt pat akli būs, tie neredzēs taisno ceļu; un citi varbūt būs vājprātīgi, ne-cik daudz tie nesaprātis.
492. Ja nu tie talantīgākie izsmietu aklo un vājprātīgo brāļus un sauktu tos pat par pretīgiem;

493. Jo taču dažkārt būs noticis tā, ka veselajam uzmin uz kājas aklais brālis vai iesit pat tam ar airi.
494. Ja nu tagad tas redzošais brālis sāks lamāt un apsaukāt slimos, kas akls ir un vājprātīgs — vai nebūs tas noziedzīgi?

VISLIELĀKĀS SĀPES TĒVAM — MĪLESTĪBAS TRŪKUMS BĒRNOS

495. Un patiesi, saku Es jums, tas sāpēs tēvam daudz vairāk, nekā būtu viss bērnu pulks izsmējis viņa tēva sirdi,
496. Vai arī, ja bērni negribētu viņu kā tēvu atzīt un pūlētos visādos veidos uz mūžu šķirties no viņa.
497. Tas viss tēvam nesāpētu tā kā, kad viņa bērniņi savā starpā uzvestos kā naidnieki tiesneša priekšā.
498. Tādēļ sevis nicināšana tēvam mīlēt nespēj traucēt, jo lielāka kā pret sevi pašu ir viņa mīlestība pret bērniem.
499. Ja tā mīl tikai Zemes tēvs, kas ir vēl tikai grēcinieks, cik vairāk tad mīlu Es cilvēkus, kas visi ir Mani bērni!
500. Vēl nespējat īsti aptvert jūs, cik ļoti mīlu Es bērnus; Es mīlu arī pat noziedzniekus un neatstumju nevienu grēcinieku.
501. Ka mīlu jūs vairāk kā Sevi Pats, jūs varat no tā secināt, ka liku uz Krusta Es Asinīm Savām par visiem jums iztecēt.

DIEVIŠĶĀS MĪLESTĪBAS AUGSTPUNKTS BIJA GOLGĀTĀ UZ KRUSTA

502. Bij Mīlestība vien, kas cieši turēja pie Krusta Mani Gulgātā; un brīdī, kad Mani pienagloja, tā augstāko punktu sasniedza.
503. Kā varētu gan naglas noturēt to, kas liecināja Pats par Sevi; Pats akmeni no kapa kas aizvēla un nobīdīja nāvi malā?
504. Un, patiesi, jo vairāk Mīlestības Es Sevi atradu toreiz pret jūdiem, lai ar savas nesaņemšanas dēļ viņi Mani Pašu sita pie Krusta.

JĒZUS CIEŠANAS ŠODIEN — KĀ VIENI BĒRNI KĻŪST CITIEM PAR LAUPIJUMU

505. Bet tomēr priecīgāks bija Mans noskaņojums pat toreiz, kad karājos Es tur pie Krusta, nekā, kad redzu kā viens otrs bērns kļūst citam par laupījumu.
506. Kad Mani bērni kā brāļi un māsas cits citu negrib atzīt, kad daži ārējā šķituma dēļ sevi uzskata par talantīgākiem.
507. Kad daži no materiālo bagātību kalna nie-

vā brāļi, kas velk vergu ķēdes.

508. Tā vietā, lai brāļus — māsas no sirds tīri mīlētu, tie burta kalpības dēļ gadiem ilgi cits citu apkaro.

PASAULES KAUNU, PAĻAS UN IZSMIEKLU KRISTUS NES TIK ILGI UN PACIETĪGI — TAS RĀDA, KA MŪS MĪL VIŅŠ VAIRĀK PAR SEVI

509. Ka mīlu Es vairāk jūs par Sevi, tas pierādīts pietiekami, jo kā gan citādi pasaules kaunu, paļas un izsmieklus Es nestu tik pacietīgi?
510. To ievērojiet, bērniņi, un dariet Man visi pakaļ, mīlestībā uzņemiet citus, jo taisnākais ceļš ir tik tā; viss cits ir apkārtceļi.

TĀ SAUCAMIE "CITI CEĻI" UZ TĒVA SIRDĪ — VISI IR PAR GARIEM — NOKAVĒSIET! PĀRĀK NOPIETNI, LAI JOKOTOS

511. Tik mīlestība taisni ved jūs uz Manu Tēva Sirdi, pa citiem ceļiem jūs nokavēsiet — pārāk nopietni tas, lai jokotos.

ĻOTI AUGSTU TĒVS VĒRTĒ MĪLOŠU BĒRNIŅU

512. Lai jums kā pats visaugstākais ir tikai mīlestība; ik rītu nāciet pie Manis jūs kā Mani bērniņi un tad uz pašu labāko Es gribu jūs aprūpēt.
513. Visai pasaulei pilnai ar nerriem Es neveltu tik uzmanības cik vienam vienīgam bērnam, kas savu sirdi dod Man un mīl Mani patiesībā.
514. Bez pārtraukuma lūdz Mani tas vienmēr Manā Vārdā; to ar Savu Roku satveru, ar Savu augstdzimtību rotāju.

KĀ LŪGT JĒZUS VĀRDĀ

515. Lūgt Jēzus Vārdā nozīmē tīri, svēti un tiklībā dzīvot un mīlestībā, kā rādījis Es, pēc patiesas pazemības tiekties.
516. Kas bieži izrunā šo Vārdu, bet nenes viņu sirdī, ir īsteni ļauns noziedznieks, tas reiz nožēlos savus jokus.
517. Reiz samārietei pie Jēkaba akas Es teicu — Dievs ir Gars un Viņa uzturēšanās vieta ir vienīgi cilvēka sirds.
518. Jeruzalemes templī Viņu neatrast; grēkus nepiedos kalnu gali.
519. Ej savā sirds kambarī, tur pielūdz Viņu garā, un durvis ir cieši jāaizslēdz un jārunā patiesībā.
520. Tavs Tēvs, kas arī apslēpto redz, tas tevi sadzirdēs tūdaļ; Viņš dos tev gaismu un spēku un izklīdēs visus māņus.

NEPĻĀPĀJIET KĀ TEMPLIEŠI

521. Un nepļāpājiēt kā tempļieši, par kuru tukšajām pļāpām tiek maksātas lielas naudas summas, pārdots vīraks un smaržīgi dūmi, bet sirdis paliek mēmas.
522. Par viņiem runāja Dieva Gars reiz jau caur seniem praviešiem: ar lūpām tā tauta Mani godā, sirds par lūgšņu nezin nekā.
523. Ir mutēs pļāpas šķebeklis Augstākā Dieva priekšā, tādēļ svētību nenes tās lūdzējam, ne arī tā tuvākam.

NEVEIDOJIET SEV ĀRĪGOS TĒLUS

524. Un neveidojiēt nekādus tēlus ne no koka, dzelzs, ģipša vai akmens; tik savā iekšienē atradīsiet jūs Mani, bet nemūžam — ārīgajā.
525. Arī Pāvils raksta, ka nedzīvo Dievs ar rokām darinātos tempļos, kas būvēti ir no dzels un no māla priekš augļošanas un pārdošanas.
526. Ir cilvēka sirds kā dzīvs nams, ko cilvēks pats uzbūvējis; diendienā staigā tas iekšā un ārā, ja vien viņam tas uzticēts.

PROM VISU ŠĶIETAMĪBU UN MĀŅUS

527. Ko labu līdz desmitkārtīga sveču gaisma, ja sirdī paliek tumsa? Vai labāk nebūtu likvidēt mantkāribu, netiklību, valdītkāri un intrigu vērpšanu?
528. Prom visu šķietamību un māņus! Prom itin visus melus! Prom visu izdevīgumu, pašlabumu! Saņemiet mīlestībā Mani!
529. Ko labu dod zeltā izgriezts tērps? Ko līdz maigs mēles tonis? Ak, bērni, mēmi pasniedziet roku Man, un Es dziedināšu jūsu brūces!

DIEVKALPOŠANA PAR NAUDU

530. Jo mīļāk daudz Es klausos zosu klaigas nekā cilvēkus, kas par naudu atskaņo psalmus dziesmās.
531. Ak, bērni, droši ticiet tam, ka Man nauda nav vajadzīga; Man varžu kurksti daudz mīļāki nekā samaksāta lūgšana.
532. Bet ja kāds brālis lūgšanā tev prasa palīdzību, un, izejot no lūgšanas, tu viņu nedzirdi, tad tava muldēšana lai nolādēta!
533. Ja grib tā uz līdzjūtību Mani mudināt — tā ēzeļa zviēģšana un bļaušana, jo patiesi un visā nopietnībā — tava lūgšana tad ir Dieva zaimošana!

JA GRIBAT JŪS MAN PATEIKTIES, TAD MĪLIET SAVUS BRĀĻUS

534. Ja gribat jūs Man pateikties, tad mīliet savus brāļus! Tiem postā sniedziet savu roku, un Es bagātīgi to atmaksāšu.
535. Ko gribat, cilvēki, dot Man, ja tā jau viss Man pieder! Jūs tikai pārvaldnieki te, tik ļauni apmuļķotie!
536. Jūs droši varat ticēt — nekad Es neesmu bijis dāvanu un upuru draugs; tik mīlestībā vienotiem jums pastāvīgi vajag par nabadziņiem atcerēties.

“IR PIEPILDĪTS!” — NOZĪMĒ, KA UPURIS IR PIENESTS PILNĪGI

537. Es Golgātā uz Krusta jums nesu Upuri, kas der ne tikai šodien, bet Mūžībā tam Spēks.
538. Ir skaidrs, ka otrs Upuris nav vairāk vajadzīgs, jo reiz jau esmu teicis — nu viss ir piepildīts, lai zinātu jūs skaidri, ka Upuris ir noslēgts.

KĀ PRETIMDEVUMS VAJADZĪGS — SAVU SIRDĪ ATDOT JĒZUM PAR MĀJVĪETU

539. Kā pretimdevumu Es nu prasu — patiesi Mani mīlēt un savu sirdi Man par mājasvietu dot, kur ienākšu Es ar Mieru.
540. Un svinēsīm mēs tad kāzu svinības, ja jūs Man nodosieties, tikai septiņreiz septiņdesmit septiņas reizes piedodiet ienaidniekam.
541. Tad jūsu parādu rakstišu Es jūsu Zemes smiltīs, lai līdz ar nākamo vēja brāzmu tas pilnīgi izgaistu.
542. Kas zematies spēj ienaidnieka priekšā, tam nomazgāšu Es grēkus tik baltus kā sniegs, pat ja sārti kā purpurs un šarlaks tie pirms tam bijuši būtu.

PAZEMĪBA

543. Ak, pazemība patiesi ir vērtā, ka par to ko rakstītu, vismazāk cienīta tā tiek un izņemumu nav daudz —
544. Tie pieder gan seniem laikiem. Bet šodiena sapņo uz Zemes vēl tā — ar naudu, greznumu, brīnišķību katris var svētīlaimīgs tikt.
545. Bet pazemības paraugs liels bijis Jānis Kristītājs; tas Man pirms divitūkstoš gadiem gāja pa priekšu kā izziņotājs.
546. Jānis Kristītājs, liku Es saprast, ir izredzēts kā pats lielākais, kas no sievām ir pasaulē dzimis.
547. No kamieļa vilnas bija tā tērps, viņš ēda, ko tuksnesis deva, un, būdams augstais eņ-

ģelgars, liedza titulēt augstu sevi.

548. Ja viņam jautāja — kas īsti esi? — tas kautrīgi atbildēja — es esmu tikai saucēja balss šajā tuksnesī.

549. Bet nāk pēc manis te viens Cits, pirms manis Tas jau bijis, es cienīgs neesmu Viņam pat zandaļu siksnas atraisīt.

550. Kā dzīvojis, darbojies, rīkojies ir Jānis Kristītājs, tāpat arī jaunava Marija ir staigājusi pazemības tērpā,

551. Lai gan tā dzemdējusi ir To, Kuru pat ķerubi nespēj aptvert; Kas radījis visu, ko vien mēs redzam un To, Kas radījis Viņu Pašu.

552. Tā palika pazemīgā kalpone un ir tāda līdz pat šim brīdim, kā bija tad, kad Gabriēls tai lielo Vēsti atnesa.

553. Dod žēlastību Dievs pazemīgiem, tā lasām Bibelē; pie viņas tas skaidri apstiprinās — tā atvēra Zimogu.

554. Arī Pēterī šad un tad pazemība jau uzrādīja zīmes, tas bieži sajūtās necienīgs Manā tuvumā uzturēties.

555. Kad viņš Kānas kāzās redzēja, kā Es ūdeni viņā pārvērtu, viņš pagalam bailīgi stostījās —

556. Kungs! Ļauj man necienīgam jo ātri no šīs vietas projām aizsteigties, jo pie šādas Debesu sabiedrības es nevaru ilgāk kavēties.

557. Viņu aizkustināja bagātais zivju loms, arī tur parādījās pazemība, kad viņš izsaucās — ak Kungs, ej prom no manis! Es esmu liels grēcinieks!

558. Mani milēja Pēteris ļoti, viņa sirdi biju Es guvis, jo lēca pat jūrā Pēteris, lai ātrāk pie Manis nāktu.

559. Arī Pāvils bija pazemības varonis, visvairāk tas tika cietis, visvairāk gara laukā strādājis un visvairāk ar cīnījies.

560. Viņš sodīja savu miesu, līdz kļuva trausls viņas vārguma kalps. Pastāvīgi viņš baidījās, ka varētu tikt atmests.

561. Pats teica viņš tā — es neesmu cienīgs par apustuli saukties, lai gan lielāko daļu bija atgriezies viņš tieši misijas ceļojumos.

562. Es slavēt sevi nevaru ne ar ko citu kā ar vārgumu; kas būtu es, ja nerunātu Kristus caur manu muti?

563. Tāpat arī citos mācekļos bija iespiedies pazemības gars, tie visi bija līdzīgi pļāvēji, tos Pats Es biju salīdzis.

564. Nebija komandieris neviens no tiem, tas celtu tik augstprātību, no tiem nepieļāva neviens, ka tos augsti godinātu.

565. Uzticīgi pēc tā padoma rīkojās viņi, ko biju tiem atstājis, kad toreiz zālē Es mazgāju viņu kājas .

566. Es teicu tiem toreiz — jums paraugu dodu, tā arī jūs katru dienu tik pēc patiesas pazemības centieties.

567. Ja Es kā Kungs un Meistars esmu jums kājas mazgājis, tad arī jūs kā mācekļi neļaujiet nevienam sevi godāt.

568. Neviens lai nesauc Tēvu jūs, ne rabi, kungs vai meistars, jo tikai Es Viens pats starp jums gan Tēvs, gan Kungs, gan Meistars.

569. Jūs visi mīliet citu cits kā māsas un kā brāļus — ir Manā priekšā līdzīgi gan skolotājs, gan skolnieks.

570. Bet tomēr pirmais kas grib būt, lai labprāt mazākais ir, lai pazemojas visvairāk tas, lai mīcās no Kunga un Meistara.

571. Lai mazgā kājas labprāt katram — kā taisnam, tā grēciniekam, tad spīdēs spoži Paradīzē tas Manu bērnu priekšā.

572. Bet saku jums vēl vairāk Es — kas uzticīgi dzīvos pēc Manas Mīlestības un Pazemības Mācības un nekalpos dieviem citiem,

573. Tie sauksies Mani brāļi tad un māsas, vecāki; tie baros Mani kā Dēliņu, kā toreiz Mani vecāki.

574. Kur sirdī pazemību Es atrodu, tur ieeju ar prieku; tur Mīlestību ienesu, jo kopā ceļojam mēs.

575. Ir pazemība māsa un pamats Mīlestībai; un pazemību kur nesatikt, tur tālu vēl mīlestība.

NAV PAZEMĪBA IZPILDĪTS PIENĀKUMS

576. Bet neviens lai maldīgi nedomā, ka pazemība tur jau sākas, kur kāds aiz pienākuma apziņas sava pavēlnieka vārdam klausu.

577. Nē, tas tikai klausu! Jo patiesā pazemība prasa ko labāku un tieši tādēļ lielākai daļai cilvēku nopietni no tās metas baigi.

NOSPIEŽ ĪSTĀ PAZEMĪBA SAVAS TIESĪBAS PAT ZEM VISZEMĀKĀ

578. Nospiež īstā pazemība savas tiesības pat zem viszemākā; tā uzskata pazemīgs karalis par savu brāli ubagu.

579. Un Es, kam visa Vara, ir Debesīs un uz Zemes, ļāvu vilkt Sevi neīstas tiesas priekšā, lai tur tiktu notiesāts.

580. Jo pati Es Pazemība, ļāvu labprāt Sevi saistīt, lai turpmāk visi cilvēki varētu brīvi dzīvot bez grēka.

VISU CILVĒKU CIEŠANU STUNDĀS JĒZUS
PIEDĀVĀ PALĪDZĪBU

581. Tavās ciešanu stundās tev pretim Es nāku, cilvēk, un saku — te esmu Es, nācis tev palīdzēt, arī tu vari izvesēloties.
582. Es redzu, ko tu meklē, tik rādi Man pazemību, un Tas, ko tu tici tālu esam, ir tepat un lūkojas tevī, pilns bedīgas līdzjūtības.

KATRĀ LŪDZOŠĀ NABAGĀ MUMS PRETĪ NĀK
JĒZUS

583. Ieskaties un pazīsti kā Jēzu, tavu Tēvu, Mani, kas nabaga brālī tev tuvojas un sagaida palīdzību.
584. Kā upura altāris stāvu tavā priekšā Es šai nabadziņā, caur līdzcietību un apžēlošanos nu rādi Man savu pazemību.
585. Tādēļ augstu vērtē vismazākos, nu vismaz sev līdzīgos, ja patiesu pazemību vēl šai Zemē gribi sasniegt.
586. Tādēļ raisiet vaļā ēzelieni garā un patiesībā, jo patiesība, mīlestība un pazemīgs prāts ved uz gara skaidrību.

PATIESĪBAS MEKLĒTĀJU IR DAUDZ, BET MAZ
TO, KAS TO ARĪ DARA

587. No patiesības meklētājiem čum un mudž uz šīs Zemes, bet to, kas tai seko nenovērsdamies, ir un paliks tik nedaudz.
588. Dažs remdens kristietis tā teic — šņaukt, smēķēt un vēl uzdancot tik tāda spēlēšanās, un nav tie netikumi.

SMĒĶĒT TABAKU UN UZDANCOT — VAI TĀ IR
TIK NEVAINĪGA PĀSPĒLĒŠANĀS?

589. Tādēļ par to ir vajadzīgs te pāris vārdus bilst; citādi izdotos sātānam vai visas dvēseles sagandēt.
590. Jūs uzlūkojiet paraugus — Mani un Manus mācekļus: tikko, kā pie Manis tie ieradās, tie savu baudkāri aizmeta tālu prom uz visiem laikiem.
591. Kas savā labā nevingrina atsacīšanos vēl šajā miesā, tam grūti būs ieņemt savu daļu jaunajā Miera valstībā.

TABAKA DARA CILVĒKA DVĒSELI SLIMU UN
NOMAITĀ TO

592. Caur stipro indi tabaka dara cilvēka dvēseli slimu, pats sātans tabaku stādījis, lai sabiezinātu gaisu.
593. Tā katrs iesācējs tiek apdullināts, un sekas it labi ir redzamas — tās vemšana, dilonis,

- slimīga miesa, galā negatavs pāriešanai.
594. Kad dvēsele šķiras nesagatavota, tai grūti ir nonākt līdz skaidrībai; tieši tādēļ čakli sātans ķer dvēseles jaunos gados.
595. Un visām tādām dvēselēm caur uguni jāklūst tīrām; tās sāpes, ciešanas, bailes un mokas ir grūti aprakstāmas.

LAI GAN MOKU UGUNS DOMĀTA GARĪGAS
DABAS, TAČU LABĀK TE NESMIETIES, BET
LŪKOT, KĀ IZBĒGT NO TĀS

596. Jā, uguns tā gan ir garīgas dabas, kas cauri dvēselei spiežas, bet tādēļ par agru ir smieties šeit, labāk skaties, kā izbēgt no tās!
597. Ir tabakas šņaukšana, zelēšana un gremošana nesvētīgo garu smalki izdomāta politika.
598. Jā, un tabakas varoņi šie arī visiem apkārtējiem ap sevi saindē dvēseles.

PAR DVĒSEĻU SAGANDĒŠANU PĪPMAŅI TIKS
SAUKTI PIE STINGRAS ATBILDĪBAS

599. Stingrāko atbildību no šiem reiz Es pieprasīšu; ne par garīgo labklājību tie gādājuši, bet slepkavojuši dvēseles.
600. Ne viņiem uzticētos tie uz Mani iedvesmojuši, bet ar šo velna zālīti tie tos kūpinājuši un indējuši.

PĪPMAŅUS NEĒD PAT CILVĒKĒDĀJI

601. Ka viņu miesa ir sērgaina, to redz pie cilvēkēdājiem — tie šitos tūlīt malā stumj, un metas medīt labākus.
602. To rupjie cilvēki mana it labi un citu gaļu tie slavē, kas tabakas dvingu un alkoholu nav sevī iesūkusi.
603. Nav muļķu tādu uz Zemes šīs, kas nejauki smirdošu jaunkundzi par sievu sev gribētu ņemt.
604. Kā gan varētu Svētais Gars jūsos kā līgavu dvēseli mājās vest, ja tā nejaukāk vēl par zvēriem pilna izsitumu un visādu parazītu?!

VISĀDA VEIDA BAUDKĀRE SAGANDĒ CILVĒKU
DVĒSELES

605. Tādēļ iztīriet savu dvēseles namu; vairs nedzīvoji pēc miesas, bet izmetiet savu baudkāri ārā, tā ļaunāka ir kā pie zvēriem!
606. Jums brīvprātīgi vēl šajā Saulē vajag netikumus likvidēt; aiz mīlestības pret Jēzu Kristu tos izmetiet ārā no sirds!

NETIKUMU UN KĀRĪBU PILNAS DVĒSELES ILGI
KLIMST VIRS ZEMES

607. Bet kas tos līdzīgu garu pasaulē ņem, tam būs tur visai grūti — pirms tas kā dvēsele beidzot sakārtosies, klidīs ilgi virs Zemes tas.
608. Bez mitas meklēs tas, vai kādu nevar pavest uz smēķēšanu; meklēs uzturēšanās vietu, kur tabakas dvinga, tas ir — krogos un spēļu namos.
609. Akli tāda dvēsele skrien pie sātana viņa nagos, jo uz mata tāpat sātans smird kā krogos tabakas dvinga.
610. Visu ārējo sektu skolotāji lielākoties paši smēķē. Nav grēks, kas kā tāds nav uzrakstīts, ka tik nokristīts un viss, cerams, būs labi...

PAT ĀRĒJĀS BAZNĪCAS VADOŅI PAŠI SMĒĶĒ...

611. Bet vienīgajā sirds baznīcā, kas tikai svēt-laimīgu dara, tāda cūcība netiek ciesta, un nemūžam netiks atzīta.
612. Tāpat kā nevar aklais kāds vadīt labi citu aklo, jo pirms vēl abi atjēdzas, būs iekrituši jau grāvī.
613. Tāpat arī šnabis un kafija ir produkti, kas nāk tieši no elles; un līdzīgi tabakai saindē tie cilvēka garu, dvēseli un miesu.
615. Un patiesi, arī šajā laukā sātans nevarētu sev neko labāku vēlēties, ko par visbagātāko ražu tas uzskata un pats sev šķiet ļoti gudrs.

“KAS CAUR MUTI IEKŠĀ TIEK, TAS NEDARA
NEŠĶĪSTU, BET TIK TAS, KAS ĀRĀ NĀK —
ĻAUNAS RUNAS UN LAULĪBAS PĀRKĀPŠANA”

616. Tas nebūs tiesa, dažs labs teiks, pats Kristus taču saka — caur muti kas reiz iekšā iet, tas dvēselei neskādē.
617. Bet tikai tas, kas ārā nāk kā lāsti, ļaunas runas, kā nepatiesi zvērestī un līdzcīvēku apmelojumi — tie sagandē dvēseli.
618. Jā, teicis esmu Es gan tā un arī vēl citiem vārdiem. Bet caur Mozu jūdu tautai Es esmu cūkgaļu aizliedzis.

DIĒTA ĻAUJ CILVĒKIEM NENOGRIMT
NETĪRUMOS UN GLŌTĀS

619. Kā zināt jūs, Es esmu devis arī šodien diētas norādījumus, lai Mana cilvēce nenogrimtu pavisam netīrumos un glotās.

MĪT CŪKĀS LIELĀKIE NETIKLĪBAS GARI

620. Mīt cūkās lielākie netiklības gari, kādēļ tā arī bez mitas dubļos vājājas, beržas un trinas, pēc apmierinājuma dzīdamās.

621. Šais lopos sasniedz augstumus gan slinkums, gan miesaskāre; neviens bērniņš, pat ne pašu perējums nav no to rīšanas kāres drošs.
622. Visur, kur šie gari iegriežas, tie kairina cilvēkus, vedinot tos uz slinkumu, atriebību, uz laulības pārkāpšanu un visu, kas vien tik netikums saucas.
623. Un tieši tādēļ to gaļu Es aizliedzu izvēlētajai tautai, jo atbrīvot no grēku jūga caur to Es viņus gribēju.
624. Tāpat Es aizliedzu citu zvēru gaļu, kas darītu ļaunu tiem; kas saturēja sevī nešķīstītus garus.

SVĒTĪTS, KAS SEVĪ PĀRVAR KAISLĪBAS

625. Kad tu kaislību nomierini, tu kļūsti tās kungs un meistars; tad esi tu svētīts, jo atbrīvojis esi sevī šos ļaunos garus.
626. Kam spēka vēl nav, lai izvairītos no šo netikumu spiediena, lai neēd tas gaļas tad šīs, kas uz šiem netikumiem vēl mudina.

KĀ ALKOHOLS UZVAR CILVĒKU

627. Ir dažs labs tīri ciešams vīrs, dzīvo puslīdz evaņģēliski, taču, kad tam gadās piedzerties, tas kļūst vienkārši nezturams.
628. Tad bēdas tam, kam pirmajam ir jānāk viņam pretī! Lāstu lietus gaisu piepilda, tam seko nolādējumi.

KĀ RĪKOTIES, KAD ALKOHOLIĶI TRAKO

629. Lūdziet par šādiem cilvēkiem un par viņu vadītājiem, tad attālinieties, cik ātri var, un palieciet priecīgi, gaiši.
630. Tāds cilvēks, ja uzkairināts, neapstāsies pat slepkavības priekšā, jo tagad viņam apkārt stāv ļaunie gari ordām.
631. Ceļ nemieru tas ģimenē ne mazāk vareni, un badam, postam pamet tas savu sievu un savus bērnus.
632. Tie sātana karakalpi ir, kas to it visu paveic, tie alkoholā bieži mīt, tos dzērājs malkiem ierauj.
633. Savam audzītēvam tie vienmēr sagādā treknas dāvanas, jo velna pienu tempj dažāda laba sieva un vīri ar pilniem malkiem.
634. Arī kafija dod savu artavu, īpaši pat pie bērniem; tiem dilonis ir kā parasta lieta, bet nevienu tas nekavē!

KAS GARA CEĻU STAIGĀT GRIB, LAI NEDZER,
NESMĒĶĒ UN ATMET KAFIJU

635. Tādēļ, ja gara progress te vēl kādu interesē,
lai nedzer tas šo elles indi, jo izveseļoties nav
citādi iespējams.

636. Citādi dvēsele nevar tikt kārtībā ar šīs in-
des izvadišanu: atkal un atkal tai inde tiek
pievesta caur šādiem elles priekiem.

NO ŠĪM INDĒM NETĪRA DVĒSELE NESPĒJ
UZTVERT SKAIDRO GAISMU...

637. Tāds cilvēks nekad skaidru gaismu neva-
rēs sevī uztvert, jo viņa dvēsele pārāk netīra,
spēj uztvert tikai ārējo.

638. Tai savākties, lai konsultētos, nepaliek
laika nemaz; lai parunātos ar iekšējo Dieva
Garu un vēlētos ar To sederināties.

DVĒSELE — SVĒTĀ GARA LĪGAVA, TAI
JĀROTĀJAS PAZEMĪBĀ UN MĪLESTĪBĀ

639. Kā līgavai ir dvēselei vajadzīgs laiks, lai ro-
tātos; kā līgavai tai Dieva Gars ir jāatved mā-
jās un jāaplaimo.

640. Ir ūdenī un Svētajā Garā vispirms tai jā-
izpeldas, kas citiem vārdiem nozīmē — tai
pasaulei jāatsaka.

641. Pavisam līdzīgi Man tai jātērpjas zilajā pa-
zemības tērpā; ir jābūt redzamam sarkanam
mētelim — mīlestības un prieka simbolam.

642. Caur visām šīm manipulācijām var dvēse-
le ātri tikt gatava; tādas dvēseles spēj pašas
savu miesu jau pārvaldīt.

643. Tad šai dvēselei nāk Gars kā brūtgāns pre-
tī. Un viņa ved to savā pilī, ko nav redzējis
neviens cilvēks.

PAR DEJOŠANU

644. Nu šajā vietā ir jāseko Notabene (ievēro
labi) par deju, jo daudziem dejojājiem nav
zināmas deju bēdīgās sekas.

645. Dejo bieži arī sprediķotāji un lec tā kā ko-
medianti, jo tic tie, ka dejojot nav kauns un da-
rot to augstie un zemie.

646. Taču bēdas, bēdas! — Es saku tev, tu aklā
kraukļu māte! Jo savu bērniņu tu esi no-
laupījusi Man un atnesusi to sātānam par
barību!

647. Un ticiet Man, Es katru vārdu esmu skaid-
ri dzirdējis no sātana, pirms tas vēl sācis
bija celt bērnu slepkavošanas vietas — deju
iestādes.

648. Bet redzi, Es gribu vārdu pa vārdam kā
brīdinājumu tev visu izstāstīt; varbūt aiz rie-

buma tu vēl atteiksies no nodoma tur saderi-
nāt savu bērnu?

KĀ GARĪGI IZSKATĀS DEJOŠANA

649. Pilns kaislības, viņš runāja — tas briesmīgi
mani sanikno, es redzu, pavisam ikdienišķi
daži netikumi te draud.

650. Daudzi no labākajām aprindām no šiem
netikumiem izvairās galīgi, jo tiem nelabi no
šīs smirdoņas, tādēļ veltīgi mani pūliņi.

651. Tā kā manā gudrības jūrā nevar atrast ne
pamatu, ne dibenu, tad pavisam viegli ir aiz-
pildīt šīs dažas šķirbas un tukšumus:

652. Ar skaistiem un gludiem dēļiem mēs ap-
segsim elles bezdibeni, pāri pārkāpsim skais-
tu plāksni, aprakstītu ar zelta burtiem.

653. Liela, labi noslēgta muca stāv jau elles di-
benplānā, es augšu tai vaļā atstāju caur šauru
un garu piltuvi.

654. Skatuves noēju greznošu es ar labi smaržī-
gām rozēm, nekam te kas ļauns nav jānojaus,
te būs tikai apskāvienī.

655. Tik pavisam droši mani tais rozēs neviens
neatradīs, tās smaržīgas, vilinošas un aicino-
šas mazajiem bērniņiem.

656. Tad ziedus mīlošie bērniņi bariem vien
skries man klātu, un es sagrābšu tos savā tik-
lā un čupām nogalināšu.

657. Gan sakošļāt, sagremot ātri es varu tik brī-
nišķīgu maltīti; kā saviem mēsliem es ļaušu
tad tiem pa šļauku noslidēt mucā.

658. Jo maltītes gardas un tīras tagad vēlos es
baudīt, un bērniņu maigajai gaļai man jāpie-
plūst būs bagātīgi.

659. Jo nelietošu vairs es nemaz to siksto mau-
ku gaļu, kas veca, novazāta, smaga, un no
sulas nav ne smakas.

660. Bet nākotnē gan grauzīs to ar mikstumu
un kaulu, tie pirmie, lielie manā valstī, kas
elles eņģeļi.

KAS DEJU ELLĒ IERAUTI, TOS VAIRS IZGLĀBT
NAV IESPĒJAMS

661. Gan vaimanā dažs labs vecāku pāris, kas
grib bērnus ārā no šī elles labirinta, bet es,
sātans saku — nekad!

662. Es nevaru glābt pat matiņu no jūsu bērna
galvas, vai tā jaunkundze bija vai jauneklis
— visiem tiem ir vienādas važas.

663. Kas manā ellē dzīvo, tas nevar no manis
izsprukt; daudz vieglāk tad jau būtu Mēnesi
un Sauli atraut no debess juma,

664. Nekā jūs savam bērnam mucā dzesētu

viņa slāpes. Tādu zvērestu dodu jums uz mūžu es kā elles karalis.

665. Nu tagad esmu jums darījis zināmus sāta-
na gudros plānus; viņa paša vārdus tu tagad
dzirdējis līdz ar vienu elles scēnu.

GARĪGĀ ATBILSTĪBĀ DEJOTĀJU DVĒSELES ELLĪGĀS SLĀPES (PĒC GODA) NAV VAIRS

APDZĒŠAMAS NE ŠAI DZĪVĒ, NE VIŅĀ PUSĒ

666. Ja sirdi spējīgs domāt tu arī mazliet garīgi,
tad tev šai ainai skaidrai jābūt, vēl klāt tikai
ticību.

667. Kā domā tu, vai Man kā Kungam var pa-
tikt iestādes šīs? Tad jau bērnu slepkavošana
Betlēmē bija tikai vārgas atskaņas!

668. Jo Betlēmes bērniņus bija iespējams no-
galināt tikai pēc miesas. Pat māšu vaimanas
toreiz visā nopietnībā bija liekas.

669. Patiesi, ja kāds miesnieks jēriņu ved tais-
ni uz kaušanas vietu, tad šāda ļaundarība
nav tālu salīdzināma ar to, kas te ap dejām
notiek,

670. Kad tu, māte, garīgi akla, savu meitiņu
pucē un grezno; pa pusei kailu vēl izrotā un
pati ved uz dejām!

671. Miesnieks nokauj tik miesu, kamēr aitiņas
dvēsele kāpj arvienu augstāk, līdz sasniedz
clvēka limeni.

672. Taču tavai meitai bojā iet miesa un dvēse-
le; un grūti būs pat laikam dziedēt šādu tavu
brūci.

673. Un, ja tavs bērns zārkā gultu, tad arī tu
viņu rotātu; taču vēl drošāk dari tu to, sūtī-
dama savu bērnu uz dejām.

DEJAS ĻAUNUMA DZELONIS — MIESAS KĀRĪBAS PAMODINĀŠANA

674. Mirst greznā dejā nevainība — to nogalina
miesas kāre, kurā metas mājupceļā, un tā uz-
reiz sāk pūt.

KĀ PAREIZI AUDZINĀT MEITAS

675. Labāk Man savu meitu audzini — pazemī-
bā, nevainībā un mīlestībā! Liec savu sirdi tai
dāvāt Man, lai tā Mani nekad neapbēdina!

676. Teic tai, ja Man tā uzticas, un kad būs no-
briedusi, Es sagādāšu brūtganu, kas viņas
cienīgs būs.

KUNGS SAVĀM MEITĀM PATS DĀVINA ARĪ VĪRUS

677. Es caurskatu vīriešu pasauli un labāk vēl
daudz kā jūs, sievas! Būs laimīgas tās, kas

Mani ņems par brūtgāna izraudzītāju.

678. Tai saki — katru sirdsvēlmi Es uzticīgi iz-
pildīšu, ja mīlēs viņa Mani ar sirdi un muti
un klusībā Man uzticēsies.

679. Un miers būs tādās laulībās un viss būs
pārpilnībā, kur iekšā — ārā iešu Es, par visu
parūpēšos.

DEJU MŪZIKA

680. Bet deju mūzika, man šķiet, tu sevī klusi
saki — taču nevar būt tik bīstama? Tā pa-
matcēlonis, un ja reiz sātans ir tajā, vai neva-
rat bez tās lieliski iztikt?

KĀDAM NOLŪKAM LAPSA DEJOT NOVILINA NO KOKA PUTNIŅUS?

681. Bet kādā veidā vilina lapsa vistiņas no ko-
kiem — nu jautāju Es Tev, jo neapzināti tu
par dejām vien sapņot gribētu.

682. Tā lapsa, laupītkārais zvērs, ar asti tik rāmi
vēdina un actiņas draudzīgas sataisa, kā suni
sevi cēlu izrāda!

683. Tad pēkšņi ap koku sāk dejojot, šķietami pil-
na jautrības, prieka. Un bezrūpīgas vistiņas
skatās uz jautro deju patronu,

684. Līdz reibonis tās satver un ir jākrīt no
koka, ko lapsa jau sen bija gaidījusi, nu plē-
soņa viņas plosa!

KĀPĒC ČŪSKA JAUTRI MET RIŅĶIŠUS, IZRĀDĪDAMĀS PUTNIŅIEM KOKĀ?

685. Vai neesi tu dzirdējis, kā čūska maigos
putniņus apmuļķo, lai tos no koka dabūtu?

686. Tā gumzās, dejo un gredzenus met zālītē
itin mundri un vilina putniņu actiņas; ar pa-
tiku skatās tie lejā.

687. Pēc cita cits tie atstāj zaru, kā indes skarti
tainā ceļā tie lido tieši čūskai riklē.

KROKODILA VILINĀŠANAS VILTĪBA UN TĀS MĒRĶIS

688. It līdzīgi arī krokodils ar savu trīsošo balsi,
kas kas vilina cilvēkus un maldināt grib, lai
varētu tos norīt.

689. Šķiet cilvēkam, niedrēs bērniņš raud — bet
krokodils satver tam kāju, lai dzīvu to aprītu.

DEJU MŪZIKA IEVILINA SLAZDĀ, KUR ZŪD NEVAINĪBA UN TIKUMS

690. Tā vilina arī deju mūzika nesaprātīgo jau-
natni — kad sātana slazdā tā notverta, zūd
nevainība un tikums.

LĪDZĪBA PAR VĪĢES KOKU, VECĀKU

PIENĀKUMS

691. Tāda jaunatne ir kā vīģeskoks, pie kura Es meklēju augļus; bet atradu tikai lapas vien, un tādēļ to nolādēju.
692. Jo biju Es stipri izsalcis, pie zariem neko neatradu, un tādēļ tas nebija cienīgs vairs turpmāk tukšus dzinumus dzīt.
693. Jūs vecāki, esat vīģes koks, un jūsu bērni ir augļi. Tādēļ nepārtraukti uzmaniet, lai neviens tos nesaindētu.
694. Tad agri pirms laika tie nokrīt no koka, tārpu sagrauzti; un, ja Mani tad izsalkums māt, neko nerodu Es pie zariem.
695. Tad varētu jums iziet kā minētam vīģes kokam, ja gribētu kaili bez augļiem jūs būt, tādēļ mostieties no miega!

NETIKLĪBA

696. Kur atradās Sodoma un Gomora kopā ar desmit pilsētām, tur tagad valda kapa nakts, nāve visu tur savās važās:
697. Ne krūma, ne koka, ne ziedu smaržas, ne putniņa brīvos gaisos, nāve neauklē savus iemītniekus.
698. Tuvākā dzīvā būtne ir koks, pilns vienīgi ābolu. Tā ārpuse visai vilinoša, bet iekšā — pilns preteklības.
699. Sodomas ābele uzticami rāda, kāds izskatās netikums — kas ļaujas tam, tas nesmādē vairs ne cilvēku, ne lopu.
700. Laulības pārkāpšana un netiklība ir vislielākais ļaunums un piemērus tam simtiem var atrast Bībelē.
701. Gandrīz vai katrai slepkavībai un arī pašnāvībai ir netiklība pamatā, jo tā kā pirmos nonāvē cilvēka garu, miesu un dvēseli.
702. Kas netiklībai kalpo, tas savu dzīvi izposta — zūd redze, dzirde, sajūtas un asinis galīgi saindējas.
703. Tas visu miesas daļu spēku tik vienā punktā koncentrē un tad to izšķiež velti, bet pazaudēto atdabūt vairs nevar it nekad!
704. Pats sevī elli būvē viņš ar lopisko uzvedību; to vajadzēs tam līdzī nēmt, kad miesa būs nopuvusi.
705. Vēl miesā dzīvo viņi šeit — jau apakšējā ellē, kur sātans pats tiem algu skaita un nelaiž šos no vietas.
706. Šim dvēselēm ir īstens lopa izskats, kas atbilst viņu prāta novirzei un to tās arī patur.
707. Šāds netiklības varonis nav apmierināms garu valstī, tur darbojas tas vēl negantāk kā

Zemes virsū šeit.

708. Var Zemes tūkstošgades pāiet, pirms kāds no viņiem atgriežas un labošanas sāk.
709. Jau laulības pārkāpšana un netiklība no Zemes kļūda uz Debesīm, kad Mozus savā grāmatā rakstīja — ar akmeņiem jātop tiem nomētātiem.
710. Es Pats reiz teicu Abrahāmam, kad viņu piemeklēju, kad arī viņa brālēnu Latu Es pūlējās izglābt:
711. “Ir Sodomā un Gomorā grēku nasta jau daudz par lielu, tā kļūda uz Mani, uz Debesīm pēc atriešanas.”
712. Un tāpēc Svētie Raksti sauc to arī par “mēmo grēku”, jo esot tam tik atbaidošam, tam jāpazūd pat no mutēm.
713. Šim grēkam pašam pirmajam ir jāpazūd no Zemes, jo apdullina tas prātu un sirdi un noved pie briesmu darbiem.
714. Tā sauc arī par sodomītu, to augstu tur godināja un tādēļ arī Sodomas apgabals nāves kļuva cienīgs.
715. Ir šodien pat vēl briesmīgāk kā bija Noasa laikos — vēl tad, kad augšup cēlās ūdens, tie precējās un bīdināja.

ŠODIEN TRĪS CETURTDALĀS NO CILVĒCES NEGATAVA KRĪT NO DZĪVES KOKA

716. Trīs ceturtdaļas cilvēces šodien negatava krīt no dzīves koka; viņu dievs — tikai trakā pasaule, tie rīkojas kā sapnī.
717. Tagad dzenas tikai pēc ātruma un neviens negrib atpalikt un lielākā daļa cilvēku savus spēkus izšķiež nesaprātīgi.
718. Tādēļ starp jums ir tik maz gaišreģu, ka esat pasaules apžilbināti, ka dvēseles spēkus caur netiklību diendienā izplakarējat.
719. Ir netiklība kā uguns — jo tu to baro, jo tā pieņemas spēkā, ja neliec tai klāt — tā no sevis izsīkst un tevi vairs neapgrūtina.

KO DARĪT, LAI ATBRĪVOTOS NO NETIKLĪBAS.

720. Bet ja tu īsti nopietni gribi šo kaislību noņemt, tad esi drošs, Mana Žēlastība un Svētībā tev palīgā nāks.
721. Arī Mans apustulis Pāvils trīs reizes lūdza, lai Es atņemtu viņam tā miesas dzeloni, lai tas viņu vairs nemocītu.
722. Un Es atbildēju — Mans bērns, ko cīnies tu, tev pietiek Manas Žēlastības, lai nomāktu tos netikumu garus.
723. Tad sakiet — celieties un vācieties, jūs ļaunie netikuma gari! Nāc, Jēzu, izglāb mani un

paliec Tu mans Vadonis!

LAULĪBAS DZĪVE

724. Tu saki, grūti tev šē saprast grēkošanu: vai mēs ar uzticīgo sieviņu arī darām netiklību?
725. Ak jā! Es saku visā nopietnībā, un vēl ļaunāk nekā ar netiklēm! Jo tām tu neko nesagandē, viss sen tur jau sagandētas;
726. Bet savu uzticīgo sieviņu — par netikli tu dari, un tas ir no pārkairināšanas.
727. Bet runājot par dzimumaktu, Es gribu tev darīt skaidru: ir pastāvīga Mana Griba, lai cilvēki vairotos.
728. Tik atļāvis Es esmu tik, cik vajadzīgs radīšanai. Viss pārējais ir baudkāre un tādēļ liels grēks.

BĒRNA RADĪŠANA

729. Taču vispirms nopietni lūdziet Man, lai sēklu Es svētīju, jo Patiesi, Man tas nav nekāds joks, tādēļ svētas ir šīs ainas.
730. Un, tikko sieva kļūst apaugļota, tas jādara zināms vīram, jo turpmāk abiem uzdodu Es no grēkiem izvairīties.
731. Un pēc tam pilni gadi trīs ir sieva jāatstāj mierā, to ievērojiet jo kārtīgi, tai jāiegūst jaunus ir spēks.
732. Es saku, tad ikkatru reizi šai pasaulē ienāks eņģelis, lai bērniņa miesā sāktu Zemes gaitas.
733. Tāds bērniņš droši būs saviem brāļiem skolotājs, katru labu darbu viņš atdaris jums daudzkārt.
734. Bet pretējā gadījuma viņa dzemdēs tev Kainu, tas savus brāļus nevis māca, bet nosit.
735. Un tomēr pēc īsāka vai ilgāka laika arī netiklī, slepkavas, zagļi iesāk ceļu uz Debesu valstību tad, kad reiz tie sāk darīt mīlestību.

SKOPUĻI

736. Taču skopulis nemūžam nesatvers mīlestību, tad jau vieglāk būtu burkānu nomazgāt baltu.
737. Vai arī kamilim būtu vieglāk izžmiegties caur adatas aci, nekā skopu dvēseli atvadīt līdz Debesu Valstībai.
738. Naudas un maldināšanas dēļ reiz Eļļas kalnā Es svīdu asins sviedrus un drebēju sirds-sāpju dēļ.
739. Jo redzēju jau iepriekš Es, kā dzīvos Mani bērni — ko stiprais darīs vājākam, bez žēlastības izputinās.

740. Ir reizēm viens otrs augļotājs pat sliktāks par plēsējiem; ja bads tos zvērus nemoka, tie nenogalina.
741. Parasti plēsīgie zvēri savus sugas brāļus aizstāv, un tikai reti notiek tā, ka tie cits citam uzbrūk.
742. Ir augļotāji — varoņi, kas pat nelaulājas tādēļ, lai tikai viņu īpašumi netiktu apdraudēti.
743. Tie apgraizītiem vēršiem līdzīgi — nav vajadzību citu, kā vienīgi piebarot savu miesu un kavēt jebkuru progresu.
744. Kā zināt jūs, tiem mīlestības trūkst pat pret otru dzimumu, tā ir pat katram plēsoņam, jo citādi vairošanās beigtos.
745. Nav mīlestības skopuļiem, nav nekādas līdzjūtības. Pie savām durvīm tūkstošiem tie ļautu nomirt badā.
746. Kas auksts ir mīlestībā un apžēlošanā, to ir velti brīdināt, jo tā iekšējais ledū ir sasalis un nav spējīgs uztvert brīdinājumus.
747. Pret šādiem skopuļiem pats sātans ir tīrais nemākulis, ar godbijību tas pretim nāk tādām augļotājam.
748. Kas viņus gaida Viņpusē pēc viņu Zemes dienām, par to pat neviens eņģeļu gars nezina teikt nevienu zilbi.
749. Jā, ir Mana Mīlestība un Žēlsirdība bezgalīgas, un pietiekami gara ir Mūžība, tā varat jūs patiesi domāt,
750. Taču galīgais nemūžam Bezgalīgo neizdibinās; ja Es izskaidrotu jums “kā”, tas atnestu jums nāvi.
751. Tādēļ sargieties no visa skopuma, tādas dvēseles iznīkst pavisam, to esmu teicis jau bieži Es arī saviem mācekļiem.

KO SĒSI, TO PĻAUSI

752. Jo ar to pašu mēru, ar ko uz Zemes mērat jūs, reiz algas saņemšanas dienā tiks iemērīts arī jums.
753. Un par visniecīgāko kalpu šai Zemes laikā būt ir daudzkārt labāk nekā reiz garu valstībā vilkt verga važas grūti.
754. Teic arī apustulis Pāvils — reiz nepievilieties, Dievs neļauj Sevi apsmiet, Viņu nevar apmānīt.
755. Jo ko būs sējis katris, to pienāksies tam pļaut — kas sējis būs tik miesā, pļaus sagandēšanu.
756. Bet kas būs sējis garā, pļaus mūžīgu dzīvošanu. Un katram notiks tikai tas, ko citiem būs tas devis.

IR TAVA GRIBA, LAI LAIMĪGI KĻŪST VISI

757. Ir Tava Griba, Tēvs, lai laimīgi reiz visi kļūst, lai sevi uzceļ Debesi vēl miesā šeit uz Zemes.
758. Mēs paši savi labdari, ja sevi vadīt ļaujām; kam smags šķiet pat Tavs saldaiss jūgs, tas tiešām pats nīst sevi!

TAVA GRIBA IR TIKAI MĪLESTĪBA

759. Kā spētu Tev gan noderēt, ak Visvarenais, tārpi? Tev tikai mīlestība vērtā, taču tik daudz no tā neko nezina.
760. Un Svēts Tu esi mūžīgi, bez Tevis nav neviena; Tu esi mūžam nemainīgs, uz Tevi viss tik gaida.
761. No pašiem mums tik atkarīgs, vai pildām Tavu Gribu; Ja jā, tad uzticīgi Tu vari izpildīt mūsu sirds vēlēšanās.
762. Ir cilvēkam šeit uz Zemes vienmēr jāpilda Tavas Vēlmes tāpat kā Debesu eņģeļi dara Tavu Gribu, ak Tēvs.
763. Tu "Mūsu Tēvu" mācīji kā Pestītājs mums lūgt, bet tagad māca iekšējā baznīca garīgā nozīmē lūgt mums tā:

NOSLĒGUMA LŪGŠANA

764. Ak, Tēvs! Dod mums dvēseli un miesu, kā Tu esi nolīcis Savā Kārtībā, un mūsu iekšējo garu Tu esi visam pakārtojis.
765. Lūdzu pamodini mūsu garu, Tēvs, un mūsu dvēseli rūdi, lai jo drīz tā cienīga būtu ar Dieva Garu saderināties un visu Mūžību.
766. Jo dvēsele un miesa kā ārējais ir līdzīga cilvēkam pasaules burzmā; bet Dieva Gars cilvēka sirdī — līdzīgs eņģeļiem Debesīs.
767. Liec mūsu sirdīm aizdegties mīlestībā kā Tavējai! Pildi to, lūdzu, ar pazemību, ar nožēlas sāpēm un atbrīvo to no apmāna un šķietamības.
768. Nelaiimes dienā sauciet uz Mani, un Es gribu jūs izglābt, tikai tādēļ prasū Es jums Mani mīlēt — ir sacīts jau praviešos.
769. Ak, mīļais Tēvs, Tu vari kādā ubagā nākt mums pretī atbilstoši mūsu stāvoklim, lai mūs dziedētu un izlabotu.
770. Tu redzi, cik nožēlojami maz ir bojātajam tikumam mīlestības darbu; tas tādēļ, ka dvēsele kaila un nabaga, un mēs paši to nepamanām.
771. Tādēļ vēlamies mēs ar prieku ubagiem dienas pasaldināt, un, kad Tu mūs piemeklē, mēs negribam durvis aizslēgt.
772. Kur dvēseles staigā jau iekšā un ārā mīles-

tības un pazemības tērpā, tur atradīsi tās pie galda sarkana purpura apģērbā.

773. Ak, Tēvs, žēlīgi uzlūko — mēs esam lieli grēcinieki, mēs esam akli, liki, kurli un paralizēti, ak, dari mūs, lūdzams, veselākus!
774. Mēs nožēlojam no sirds dziļumiem, ka Tavas dāvanas esam izšķieduši un Tavu Vārdu apzināti ar saviem darbiem esam apkaunojuši.
775. Tādēļ mēs vairs neesam cienīgi par Taviem bērniem saukties, mēs gribam kā dienas strādnieki, kā pēdējie čakli strādāt.
776. To ļaunumu, ko mēs izdarījuši, tikai nedaudz spējam labot; nu cik tik spējam, mēģinām sevī garu pamodināt.
777. Pilni nožēlas, sāpju un bēdu mēs tuvojamies Tavam namam. Lūdzu, noģērb mums mūsu kankarus un nomazgā mūsu putekļus.
778. Un modini mūsos Lācaru no smirdošā puvuma kapa — ir četras dienas jau gulējis viņš kapā nāves miegā.
779. Vairs ilgāk nedomājam mēs tur ganīt savas cūkas; tā zeme auksta, ledaina, bads, slāpes trako tur.
780. Vairs ilgāk kalpot negribam kaislibām, netikumiem, mēs Pestītāja paraugu atdarināt radināmies.
781. Mūs apžēlodams uzlūko, ļauj izlīgt mums ar Tevi, jau daudzi tagad atgriežas kā pazudušie dēli.
782. Kā kalpus uzņem, lūdzu, mūs, Savu Svētību neatturi, jo mūsu vecais miesīgais dzīves veids nemūžam nedos dzīvību!
783. It bieži netikumam mēs kā vergi esam pārdevuši, bet tagad gribam nodoties tikumam un sevis pilnveidošanai.
784. Nu tagad veco Ādamtērpu mēs labprātīgi novelkam, ar tikumīgu miesu un tīru sirdi Tev gribam kalpot šodien!

Āmen! Āmen! Āmen!
